

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ


ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΣ
RENAULT

Χωρίς μακιγιάζ: Αυτή είναι η πρώτη βασική αρχή, η-
θική και αισθητική αρχή, που διέπει το έργο του Καρλ Ντρά-
γιερ (1889-1968), δανού σκηνοθέτη που ανδρώθηκε μαζί
με τον κινηματογράφο, περνώντας από τον βωβό στον ομι-
λούντα, και που εισήγαγε μερικές από τις θεμελιώδεις αξίες
του μοντέρνου σινεμά. Χωρίς επιτήδευση, χωρίς εφέ, χωρίς

στιλιζάρισμα. Την αρχή αυτή την διδάχθηκε όταν ήταν ακόμα νεαρός δημοσιογράφος παρατηρώντας
το ύφος και τις πόζες καλλιτεχνών και διανοουμένων που τις συνέκρινε με τις "μάσκες" και τις προσποι-
ήσεις των ηθοποιών στο θέατρο. Προσπάθησε να την δοκιμάσει στην πράξη ήδη από την πρώτη του ται-
νία (*Ο Πρόεδρος*, 1918), παρεμβαίνοντας αφαιρετικά στα σκηνικά και επιλέγοντας τύπους ηθοποιών που
θα μπορούσαν να *είναι* και όχι να *μοιάζουν* μ' αυτό που έπρεπε να αναπαραστήσουν, χωρίς όμως ιδιαί-
τερη επιτυχία. Δέκα χρόνια αργότερα, χωρίς να πάψει ποτέ να εκπαιδεύεται στον ίδιο δρόμο, στην ται-
νία του *Το πάθος της Ζαν Ντ' Αρκ* (1927), κατορθώνει να πραγματοποιήσει αυτό που χρόνια επιδίωκε:

δυνατή προσέγγιση της αισθητικής και ψυχολογικής αλήθειας της ιστορίας του. Αλλά η βασική του αρχή: χωρίς μακιγιάζ (χωρίς περιττή καλλιγραφία, χω-
ρίς ρητορική φλυαρία, χωρίς επίπλαστες εμφατικές ερμηνείες, χωρίς φορτωμένα με διακοσμητικά στοιχεία περιβάλλοντα), θα βρει την πλήρη της πραγμά-
τωση στα τρία, προερχόμενα από θεατρικά έργα και απο-θεατρικοποιημένα, "αναχρονιστικά και άχρονα", μεγάλα του αριστουργήματα *Μέρα Οργής* (1943),
Ο Λόγος (1954), *Γερτρούδη* (1964). Ταινίες που η κάθε μία έχει το δικό της στυλ, τη μορφή και τους ρυθμούς που ταιριάζουν στο θέμα της, τους χαρα-
κτήρες, τους χώρους δράσης, την εποχή, όπως το σώμα με την ψυχή. Χωρίς μακιγιάζ, εννοείται. Και με καθαρές προθέσεις.

Σωτήρης Ζήκος



Carl Dreyer

Εικόνα και Πνεύμα

“Σε όλο το φάσμα του κινηματογράφου
η αληθινή αναπαράσταση μπορεί να πάρει
σάρκα και οστά μόνο με αμακιγιάριστους
ηθοποιούς που ομιλούν μια απόλυτα
καθημερινή γλώσσα”

Καρλ Ντράγιερ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Τα Φεστιβάλ του Κόσμου: Οι Λέοντες του Φε-
στιβάλ Βενετίας και cine-news απ' όλον τον κό-
σμο

4 WebCinema: ο κινηματογράφος στο Διαδίκτυο
και Εικόνες και Ιστορίες του Σινεμά

5 Festival VideoDance 2001: Η μαγεία των εικό-
νων που χορεύουν, από 7 έως και 13 Σεπτεμ-
βρίου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

6 Ινστιτούτο Ομορφιάς, Το κέντρο του κόσμου,
Οι εραστές του Αρκτικού Κύκλου στις ταινίες
πρώτης προβολής

7 Το μαντολίνο του Λοχαγού Κορέλι και Penelope
Cruz, το πρόσωπο του μήνα

8-11 Πετροσπεκτίβα στον Carl Theodor Dre-
yer, από τις 14 έως και τις 20 Σεπτεμβρί-
ου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

6,46€/2.200 δρχ.

CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Αφιέρωματα: 4,40€/1.500 δρχ.

CINEKARTAF: 2,93€/1.000 δρχ.

Εισιτήριο ημέρας για τα αφιέρωματα

5,87€/2.000 δρχ.

CINEKARTAF: 4,40€/1.500 δρχ.

Α' Προβολής

6,46€/2.200 δρχ.

CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ υπάρχει ειδική είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισιτηρίου **2,93€/1.000 δρχ.**

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα του ΟΛΥΜΠΙΟΝ και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνήστε στο **0310 378 404**.

Το Φεστιβάλ στο Internet!
www.filmfestival.gr

Το ΟΛΥΜΠΙΟΝ (698 θέσεις) και η αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ (200 θέσεις) είναι εξοπλισμένες με:

- Μηχανές προβολής ταινιών 16/35mm, με σύστημα αναπαραγωγής ήχου Dolby SR-DTS
- Μηχανές προβολής video (Barco), σε σύνδεση με:
 - συστήματα VHS και BETA
 - ηλεκτρονικό υπολογιστή
 - internet
 - βιντεοκάμερα
- Σύστημα ενισχυμένου ήχου, σύστημα εγγραφής και αναπαραγωγής ήχου
- Μικροφωνική εγκατάσταση με μικρόφωνα υψηλής ποιότητας, ενσύρματα και ασύρματα
- Συνεδριακό σύστημα
- Μεταφραστικές καμπίνες
- Σύστημα ενδοσυνεννόησης με όλους τους χώρους του κτιρίου
- Μεγαφωνικό σύστημα ανακοινώσεων για όλους τους χώρους
- Σύστημα σύνδεσης με τηλεοπτικά συνεργεία
- Σύστημα 20 ασύρματων βομβητών προσωπικού ασφαλείας (paging)
- Δυνατότητα παρουσίασης κάθε εκδήλωσης με ταυτόχρονη λήψη και προβολή στην οθόνη του κινηματογράφου

Για περισσότερες πληροφορίες, μπορείτε να επικοινωνείτε με τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Οργάνωση Εκδηλώσεων: Μαρία Ιωάννου
τηλ. 0310 378 508, fax 0310 378 620
e-mail: events@filmfestival.gr

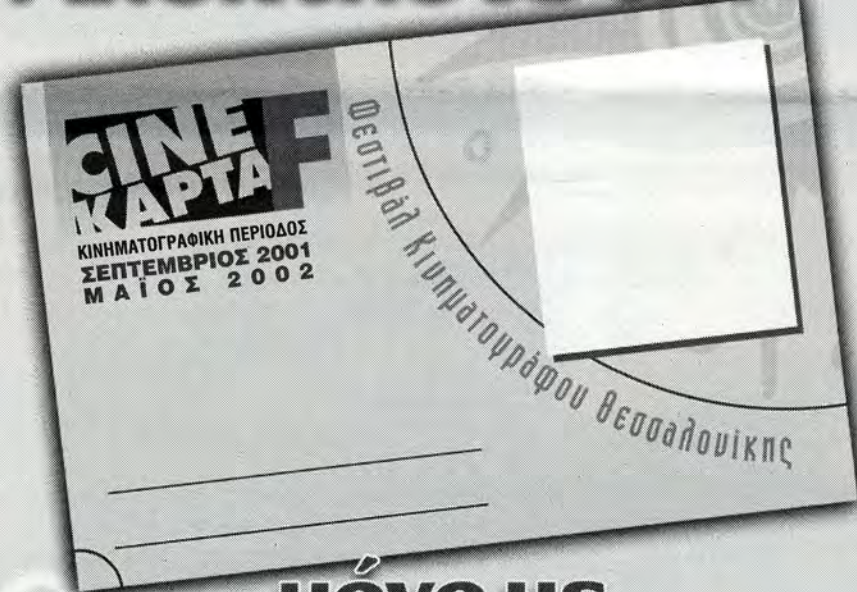
Διπρόσιτες Σχέσεις: Αταλάντη Σιάγα
τηλ. 0310 378 509, fax 0310 378 620
e-mail: public-relations@filmfestival.gr

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΣ RENAULT

Για συνέδρια, σεμινάρια,
συγκεντρώσεις, συνελεύσεις τύπου,
παραρτήσεις, συναυλίες,
ειδικές εκδηλώσεις, δεξιώσεις



Αποκτήστε την



μόνο με
20.000 ΔΡΧ.
(φοιτητές 15.000 δρχ.)

και εξασφαλίστε:

- **Ελεύθερη είσοδο** (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (9-18 Νοεμβρίου 2001) εκτός των προβολών 21.00 και 23.00 στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - Αίθουσα 1
- **Ελεύθερη είσοδο** (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 4ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ (Μάρτιος 2002)
- **Έκπτωση** στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ 20-25%
- **25% έκπτωση** στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

Την **CINEKARTAF** μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος - 10.00 π.μ. έως 4.00 μ.μ.)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΤΟΠΙΚΟΣ ΟΙΝΟΣ

Αθήρι

Ο ΠΑΣΧΟΣ ΚΑΙ ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ
ΤΗΣ ΑΓΓΙΑΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΑΕΘΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΑΤΑΙ
ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΤΟΠΙΚΟ ΟΙΝΟ ΑΕΘΗΣ
ΤΗΣ ΕΥΑΙΤΕΝΟΣ ΤΖΑΝΤΑΝΗΣ ΑΕΥΚΟΚΡΙΤΗΝΟΣ ΟΙΝΟΣ
ΜΕ ΠΙΡΑΖΙΝΕΣ ΑΝΤΑΥΤΕΙΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ,
ΛΕΙΤΗ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΗ ΕΥΩΔΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΛΗ,
ΔΡΟΣΕΡΗ ΚΑΙ ΑΙΡΜΟΝΙΚΗ ΓΥΣΗ ΤΟΥ.

Μακεδονικός τοπικός οίνος

Αθήρι

Οι αμπελιές
σε αμμόβλη ομαλά
εδάφη καλλιεργούνται
με την μέθοδο της διαμορφωτικής
και της αζοτοζωοτροφικής
αμπελοκαλλιέργειας.

Ενάρξεως Ιωάννα Α.Ε.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ-ΟΛΥΜΠΙΟΝ • ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ «ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT»

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 90 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ • ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: (0310) 378.400 • e-mail: info@filmfestival.gr

EUROPA
CINEMAS

MEDIA Programme de l'Union Européenne

Οι Λέοντες του Φεστιβάλ Βενετίας



Το Φεστιβάλ Βενετίας είναι το ωραιότερο ίσως από τα μεγάλα φεστιβάλ της Ευρώπης και το παλιότερο, ιδρύθηκε το 1932. Η αίσθηση του νησιού, η θαλάσσια μετακίνηση με τα βαπορέτα, τα θαυμάσια ξενοδοχεία του Λίντο όπως το Excelsior ή το Hotel des Bains όπου γίνονται συναντήσεις με δημοσιογράφους από άλλες χώρες, press agents, σκηνοθέτες, ηθοποιούς ... είναι ορισμένες από τις ιδιαιτερότητες της Μόστρα –τουλάχιστον από πλευράς τοποθεσίας. Το μέγεθος του φεστιβάλ δεν είναι γιγάντιο. Ο συνωστισμός είναι υποφερτός ενώ θέσεις στις αίθουσες υπάρχουν σχεδόν για όλες τις προβολές, όχι βέβαια σε περίπτωση αργοπορίας. Τέλος καλοκαιριού, συνήθως η εποχή

όπου οι περισσότεροι είναι αναζωογονημένοι, έχουν όρεξη και αποθέματα ενέργειας κι έτσι η αρμονία με το περιβάλλον επιτυγχάνεται πιο εύκολα και το άγχος είναι ελεγχόμενο. Ωστόσο ο κινηματογραφικός και ο πραγματικός χρόνος αλληλοσυγκρούονται. Οι ξαφνικές εναλλαγές του καιρού είναι τακτικές όπως επίσης και της ποιότητας και του περιεχομένου των ταινιών.

Νέα πνοή στο πρόγραμμα με επιπλέον βραβεία

Στην τρίτη του χρονιά ο διευθυντής της Μόστρα Αλμπέρτο Μπαρμπέρα - ο οποίος ήταν μέλος της κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης πέρσι - δοκιμάζει μια νέα κατηγοριοποίηση των ταινιών του προγράμματός. Προσθέτονται δύο επιπλέον βραβεία, το ένα από τα δύο μπαίνει στο υπάρχον από παλιότερα παράλληλο πρόγραμμα του Φεστιβάλ: "Cinema del presente" (Κινηματογράφος του παρόντος) και πρόκειται για τον "Λέοντα της χρονιάς". Η κριτική του επιτροπή αποτελείται από εκπροσώπους του περιοδικού τύπου από το χώρο του κινηματογράφου. Το δεύτερο βραβείο που προστίθεται είναι "ο Λέοντας του μέλλοντος" και απονέμεται στην καλύτερη πρώτη ταινία νέου σκηνοθέτη, κάτι ανάλογο μ' αυτό που δίνεται στις Κάννες εδώ και κάποια χρόνια με την ονομασία "Χρυσή Κάμερα". Τα δύο πια διαγωνιστικά τμήματα της Μόστρα περιλαμβάνουν το καθένα από 20 ταινίες.

Τα βραβεία ήταν πάντα ένα κίνητρο για τους υποψήφιους συμμετέχοντες όσο και για τους δημοσιογράφους και κριτικούς. Σύμφωνα με τον Αλμπέρτο Μπαρμπέρα: "όταν όλα έχουν ειπωθεί και γίνει πράξη, για παράδειγμα, θα δούμε αν άξιζε να υποστηρίξουμε το διπλό διαγωνισμό (αντί να καταργήσουμε το διαγωνιστικό)". Έτσι αφήνει να αιωρείται το δίλημμα που είχε ανάμεσα στο να αυξήσει ή να καταργήσει τα βραβεία.

Ένα άλλο νέο κομμάτι της Μόστρα είναι το διήμερο σεμινάριο το οποίο οργανώνεται με θέμα το έργο του Ερίκ Ρομέρ και την τελευταία του ταινία *L'anglaise et le duc* (Η αγγλίδα και ο δούκας). Ο παλαίμαχος της νουβέλ βαγκ έφτιαξε μια ταινία εποχής βασισμένη σε γεγονότα που σχετίζονται με την γαλλική επανάσταση χρησιμοποιώντας τις δυνατότητες της ψηφιακής τεχνολογίας. Το κέντρο βάρος του κινηματογράφου μοιάζει να μετατοπίζεται λόγω των νέων τεχνολογιών. Τα φεστιβάλ όμως όσο κι αν η διανομή και η παραγωγή διαφοροποιούνται εξακολουθούν να είναι αναγκαία.

Άγγλοι, γάλλοι, πορτογάλοι ...

Με μια γρήγορη ματιά στο φετινό πρόγραμμα φαίνεται πως ο συγκερασμός του έργου τέχνης με το εμπορικό προϊόν δεν είναι ακριβώς το ζητούμενο χωρίς όμως να απουσιάζει. Είναι μικρότερη η συμμετοχή αμερικάνικων παραγωγών ενώ αρκετές είναι οι ευρωπαϊκές ταινίες.

Το Χρυσό Λιοντάρι διεκδικούν ο ρουμάνος Λουσιάν Πιντιλιέ, ο ισπανός Αλεχάντρο Αμεναμπάρ, ο αμερικανός Λάρυ Κλαρκ, ο πορτογάλος Ζοάο Μποτέγιο, οι βρετανοί Κέν Λόουτς και Κλάρα Πέπλοε, οι γάλλοι Αντρέ Τεσινέ και Φιλίπ Γκαρέλ, ο αυστριακός Ούλριχ Σάιντλ, οι ιταλοί Τζιουζέπε Πικιόνι και Αντόνιο Καπουάνο, ο βραζιλιάνος Γουάλτερ Σέιλς, ο αμερικανός Ρίτσαρντ Λινκλέιτερ, ο ισραηλινός Άμος Γκιτάϊ, ο Φρουϊτ Τσαν από το Χονγκ Κονγκ, ο μεξικανός Αλφόνσο Κουαρίν, ο κορεάτης Κιμ Κι Ντουκ, η ινδή Μίρα Ναϊρ, ο σέρβος Γκόραν Πασκάλιεβιτς και ο ιρανός Μπαμπάκ Παχιάμι. Πρόεδρος της κριτικής επιτροπής είναι ο πρόσφατα βραβευμένος με τον Χρυσό Φοίνικα Νάνι Μορέτι.



Στον "κινηματογράφο του παρόντος" συμπεριλαμβάνονται ταινίες σκηνοθετών όπως οι Βέρνερ Χέρτσοκ, Ζακ Ροζιέ, Μάρκο Μπέκις, Ζανγκ Γιάνγκ και οι γιοι των σκηνοθετών Μπερτολίνι και Μποντρόφ. Ο Γούντι Άλεν, πιστός στο ετήσιο ραντεβού του στη Μόστρα, εκτός συναγωνισμού παρουσιάζει την νέα του ταινία *The curse of the Jade Scorpion* (Η κατάρα του ψόφιου σκορπιού). Από τα γεγονότα που θα είναι πόλοι δημοσιότητας είναι η ταινία του Στήβεν Σπύλμπεργκ *Τεχνητή νοημοσύνη*. Η ηθοποιός Νικόλ Κίντμαν εμφανίζεται σε δύο ταινίες: στο *Birthday girl* του βρετανού Γιεζ Μπάτεργουορθ και στο *The others* του ισπανού Αλεχάντρο Αμεναμπάρ. Γνωστοί ηθοποιοί που πιθανολογείται πως θα βρίσκονται στη Βενετία είναι οι Ήθαν Χάκ, Μίρα Σορβίνο, Σαμάνθα Μόρτον, Τιμ Ροθ, Τζόσεφ Φάινς, Τζουντ Λο από τους νεότερους και Ζαν Μορώ, Τζην Χάκμαν, Νταν Άκροϋντ από τους παλιότερους. Το φεστιβάλ ξεκινά με την ταινία του Μίλκο Μαντσέφσκι από τη FYROM, ο οποίος βραβεύτηκε στη Βενετία παλιότερα με το *Πριν τη βροχή*. Σε διάστημα μόλις τεσσάρων μηνών, παρουσιάζει νέα ταινία μεσαίου μήκους (62 λεπτά) ο Μανουέλ ντε Ολιβέιρα. Παρών επίσης εκτός συναγωνισμού είναι ο αιγύπτιος Γιουσέφ Σαχίν και ο βρετανός σκηνοθέτης του *The full monty* Πήτερ Κατάνεο.

Στο παράλληλο τμήμα του φεστιβάλ "Nuovi Territori" (Νέα Εδάφη) που έχει τον χαρακτήρα του "workshop" (εργαστήριο) για τον Αλμπέρτο Μπαρμπέρα παρουσιάζονται μεταξύ άλλων η νέα ταινία της γαλλίδας Κατρίν Μπρεγιά, το ντοκιμαντέρ του πορτογάλου Πέντρο Κόστα για το ζευγάρι γάλλων σκηνοθετών Ντανιέλ Ουϊλιέ και Ζαν Μαρί Στράουμπ, επίσης ντοκιμαντέρ των Γκόραν Μάρκοβιτς, Σπάικ Λη, Φρέντερικ Γουάϊσμαν, Αλεξάντρ Σοκούροφ, Άμος Γκιτάϊ.

Μόστρα και Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης

Αξίζει να σημειωθεί πως δύο από τα μέλη της φετινής κριτικής επιτροπής του επίσημου διαγωνιστικού της Μόστρα για το Χρυσό Λιοντάρι ήταν μέλη της κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης πέρσι και πρόπερσι: είναι ο σκηνοθέτης Γιέρτζι Σκολιμόφσκι και η παραγωγός Βίμπεκε Βίντελφ. Επίσης το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης την περασμένη άνοιξη παρουσίασε αφιέρωμα στο έργο του Ερίκ Ρομέρ, ο οποίος βραβεύεται φέτος στη Μόστρα με το Χρυσό Λέοντα για το σύνολο του έργου του.



■ Το «Δόγμα» λέει ψέματα

Μετά την *Οικογενειακή Γιορτή* του, ακόμα και το ανορεκτικό για πρωτοπορία Χόλιγουντ υποκλήθηκε στην ιδιοφυΐα του Τόμας Βίντενμπεργκ. Προς στιγμή, ο Λαρς Φον Τρίερ φοβήθηκε πως ο νεαρός επίγονος του θα πάρει τον στραβό το δρόμο. Όμως το νέο καμάρι του δανέζικου κινηματογράφου δεν παραδίδει έτσι αψυχολόγητα τα όπλα του. Στην νέα του ταινία, ο Βίντενμπεργκ «πηδάει» το φράχτη της Δανίας και γυρίζει το πρώτο αγγλόφωνο project του, ακολουθώντας πιστά τη γραμματική του «Dogma '95». Το *The Third Lie* είναι η ιστορία δύο διδύμων μέσα στο χρόνο και βασίζεται στη μυθιστορηματική τριλογία του Agota Kristof. Το σενάριο το έγραψε ο ίδιος μαζί με τον Mogens Rukon και πίσω από την παραγωγή κρύβεται η καναδική «Alliance Atlantis Pictures».

■ Ο μάγος Baltazar γυρίζει το ισλανδικό Festen

Στην παγωμένη τούνδρα του ισλανδικού τοπίου ελλοχεύει ένας εξοργιστικός σουρεαλισμός. Ο Baltazar Kormakur μας άνοιξε την πόρτα σ' αυτήν παραδοξότητα με το περσινό *101 Reykjavik* και από τότε ακόμα να συνέλθουμε. Το Νοέμβριο, ξεκινούν τα γυρίσματα του νέου φιλμ του ισλανδού σκηνοθέτη, με τίτλο *The Sea*. Το στόρι διαδραματίζεται σε ένα ψαροχώρι της ανατολικής Ισλανδίας, σπαρμένο με τα πιο άσχημα σπίτια που έχουμε δει ποτέ, το οποίο κατοικείται κυρίως από Πολωνούς και Ασιάτες. Το *The Sea* παρακολουθεί τη διάλυση μιας οικογένειας και όπως λέει ο Kormakur «μοιάζει με το *Festen* του Βίντενμπεργκ αλλά γράφτηκε πολύ πριν απ' αυτό και είναι βασισμένο σε θεατρικό έργο». Οι όποιες φαντασιώσεις για σουρεαλιστικές καταστάσεις, ας εκλείψουν. Η ματιά της ταινίας θα είναι ρεαλιστική και καθόλου ρομαντική. Επόμενη στάση του Kormakur το L.A και η «Palomar Pictures» (η εταιρία που γύρισε το *The Weight of the Water*). Ο ισλανδός δημιουργός έγραψε σε συνεργασία με το team της εταιρίας, το σενάριο *A Little trip to heaven*, και θα αναλάβει τη σκηνοθεσία του με ένα budget 10.000.000 δολαρίων και με ένα αρκετά ηχηρό καστ που δεν έχει ακόμα ανακοινωθεί.

■ Ο Κισλόφσκι του Τομ Τίκβερ

Ο Τομ Τίκβερ (*Winter Sleepers*, *Run Lola Run*) σκηνοθετεί Κριστόφ Κισλόφσκι; Ποιος κινηματογραφικός εγκέφαλος σκαρφίστηκε τέτοια φάρσα; Ούτε για φάρσα πρόκειται, ούτε για καλλιτεχνική διαστροφή αλλά για το φιλόδοξο πρότζεκτ της «Miramax» να μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη, την ανολοκλήρωτη τριλογία του Κισλόφσκι *Heaven – Hell – Purgatory*: τρία μεταφυσικά σενάρια βραδείας καύσεως που γράφτηκαν από τον κορυφαίο πολωνό δημιουργό και το μόνιμο συνεργάτη του Krzysztof Piesiewicz (*Δεκάλογος*, *Τρία Χρώματα*, *Η διπλή ζωή της Βερονίκ*), πριν η ζωή γράψει τέλος για Κισλόφσκι. Ο γερμανός Τίκβερ ανέλαβε το πρώτο μέρος της τριλογίας, το *Heaven*. Τα γυρίσματα ολοκληρώθηκαν ήδη σε Ιταλία και Γερμανία με ένα budget 11.000.000 δολαρίων και με πρωταγωνιστές τους Cate Blanchett και Giovanni Ribisi. Το στόρι αναφέρεται σε μια δασκάλα, την Philippa, η οποία αποφασίζει να εκδικηθεί τον θάνατο του άνδρα της από ναρκωτικά. Κυνηγώντας τον έμπορο που κορήγησε τη μοιραία δόση, θα βρεθεί η ίδια στη φυλακή και ερωτευμένη με τον νεαρό αστυνομικό που την συνέλαβε. Στο *Heaven* παίζουν επίσης οι Stefano Santospago, Remo Gionne, Max Giusti και Alessandro Sperduti ενώ η ιστορία δεν είναι παρά ένα πρόσχημα για να ανιχνευτεί ένας ακόμα ιδεολογικός και συναισθηματικός σύμπαν της κισλοφσκιικής σκέψης. Η «Miramax» ένωσε την ανάγκη να δώσει τις παραπάνω διευκρινίσεις για να προετοιμάσει το αμερικάνικο κοινό που ίσως νομίζει ότι θα δει καμιά ταινία επιστημονικής φαντασίας για τη ζωή στον Παράδεισο! Το *Heaven* αναμένεται να κυκλοφορήσει το Μάρτιο του 2002, αλλά πιθανολογείται μια έκτακτη προβολή του το Δεκέμβριο του 2001, για να προλάβει τα polls των oscar.

cineneWS
από την Τζένη Παυλίδου

Back

Forward

Home

Search

Reload

Source

File

URL

Hotlist

Stop

Larger

Smaller

Print

URL:

HTTP://www.webcinema.com/

W

E

B

C

I

N

E

M

A

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

Οι αθεράπευτα σινεφίλ έχουν βρει ένα σοβαρό λόγο να φουσκώνουν τους τηλεφωνικούς τους λογαριασμούς, μένοντας ατέλειωτες ώρες «ναγιδευμένοι» στο δίκτυο: τα web films. Μικρού μήκους φιλμάκια που δεν ξεπερνούν τα 15 λεπτά (μάξιμουμ), προσφέρονται δωρεάν στο διαδίκτυο και γυρίζονται όπως φτιάχνει κανείς στο σπίτι του ένα κέικ σοκολάτας. Μια φορητή ψηφιακή κάμερα, μία κάρτα βίντεο εγκατεστημένη στο κομπιούτερ σου, ένα πρόγραμμα μοντάζ που μπορείς να κατεβάσεις for free από το ίντερνετ και σε χρόνο αστραπή έχεις την ταινία σου σε media format έτοιμη να κατατεθεί στα ηλεκτρονικά γραφεία διανομής, με ένα απλό e-mail. Πλούσιος μπορεί να μη γίνεις αλλά sites όπως η [AtomFilms.com](#), η [shockwave.com](#), [lfilm.com](#), η [lnetfilm.com](#), η [moviephone.netscape.com](#) και δεκάδες άλλα θα ενδιαφερθούν φορτώσουν το ταινιάκι σου στη σελίδα τους και να το διακινήσουν στους θαλαμίσκους εκατομμυρίων χρηστών που ίντερνετ ή στα ηλεκτρονικά κινηματογραφικά φεστιβάλ που διεξάγονται στο διαδίκτυο([streamingcine.com](#), [thebitscreen.com](#)).

Τα webfilms είναι το νέο trend στον πλανήτη των επίδοξων κινηματογραφιστών που θέλουν να πάρουν να είναι καλλιτέχνες στον ύπνο τους, περιμένοντας κάποιοι παραγωγό να εκτιμήσει το ταλέντο τους ή να κληρονομήσουν κάποια θεία απ' το Σικάγο. Τις περισσότερες φορές μιλάμε για διαμαντάκια που ζήλευσαν μεγάλοι σκηνοθέτες, όπως ο Tim Burton που έχει υποκύψει ήδη στη γοητεία του νέου μέσου, υπογράφοντας το πεντάλεπτο animation φιλμάκι *Stainboy*, βασισμένο στο παραμύθι του *Οι μελαγχολικές ιστορίες του Στρεϊντάκη*.

→ The "Hire Film Series"

Ποιος είπε ότι οι μεγάλοι σκηνοθέτες σνομπάρουν το web cinema; Στο επίσημο site της BMW, [www.bmwfilms.com](#), μπορούμε να απολαύσουμε τα 6λεπτα μικρού μήκους φιλμάκια των Ang Lee, Wong Kar-wai, John Frankenheimer, Guy Ritchie και Alejandro Gonzalez Iparitu, που γυρίστηκαν στα πλαίσια της κινηματογραφικής σειράς *The Hire* για λογαριασμό της κορυφαίας αυτοκινητοβιομηχανίας, με executive producer τον David Fincher. Προβάλλονται αποκλειστικά στο ίντερνετ και φτιάχτηκαν με ψηφιακά μέσα. Παρά τη μεγάλη διαμάχη που προκάλεσαν (είναι διαφημίσεις ή κινηματογράφος;), πρόκειται για αριστουργήματα στη σύλληψη και την εκτέλεση τους. Σε όλα τα φιλμάκια πρωταγωνιστής είναι ο Clive Owen, ο κομψός και μυστηριώδης οδηγός των διαφημίσεων της BMW, τον οποίο οι σκηνοθέτες μπλέκουν σε διαφορετικές κάθε φορά περιπέτειες. Τα φιλμάκια λειτουργούν ανεξάρτητα μεταξύ τους και σε όλα διακρίνεται κανείς το καλλιτεχνικό στίγμα των δημιουργών τους, οι οποίοι εκφράστηκαν διθυραμβικά για την εμπειρία τους. Ο Frankenheimer δήλωσε πως απόλαυσε την ελευθερία του μέσου ενώ ο Ang Lee εκπλήρωσε όπως είπε το όνειρο του να κινηματογραφήσει μια σκηνή καταδίωξης.

→ Ίντερνετ, σε ακούμε!

Όχι απλά το ακούμε αλλά το τρέμουν. Ο λόγος για πέντε από τα μεγαλύτερα στούντιο του Χόλυγουντ τα οποία ανακοίνωσαν πριν από λίγες βδομάδες τη δημιουργία ενός τραστ που θα κατασπαράξει τον κακό ψηφιακό λύκο, πριν συμβεί το αντίθετο. Ήδη διακινούνται καθημερινά στο διαδίκτυο 400.000 ταινίες, τις οποίες ο χρήστης του ίντερνετ μπορεί να «κατεβάσει» ελεύθερα στην οθόνη του και να τις απολαύσει. Τι θα συμβεί λοιπόν αν ένα κινηματογραφικό υβρίδιο του napster «καταργήσει» τα γραφεία διανομής των στούντιο; Μπροστά σε ένα τέτοιο εφιάλτη, η Metro Goldwyn Mayer, η Paramount Pictures, η Sony Pictures Entertainment, η Warner Bros και τα Universal Studios οργανώνονται και στήνουν μαζί την ιντερνετική τους επίθεση: μια νέα υπηρεσία που δίνει τη δυνατότητα προβολής των ταινιών τους στο ίντερνετ, έναντι κάποιου εισιτηρίου. Πληρώνοντας από 2 έως 5 δολάρια, ανάλογα με την ταινία, θα μπορεί κανείς να βλέπει στο μόνιτορ του, φιλμ τελευταίας εσοδείας και όχι μόνο. Για το download των ταινιών θα χρησιμοποιηθεί το σύστημα Moviefly της Sony, ενώ για να την προβολή τους αρκεί να έχουμε το Media Player της Microsoft ή κάποιο σύστημα της Real Networks. Την αρχή έκανε όμως η Miramax, προσφέροντας με το αζημίωτο πάντα την μεγάλη μήκους ταινία της *Guinevere* στο ίντερνετ. Πρόσφατα, οι αδελφοί Weinstein υπέγραψαν συμφωνία με την [SightSound.com](#) για την προσφορά δώδεκα ταινιών στους χρήστες του web.

→ George Lucas in Love

Το καλύτερο web film του 2000. Σάρωσε όλα τα βραβεία των ηλεκτρονικών κινηματογραφικών φεστιβάλ κι έκανε τις μεγαλύτερες πωλήσεις (downloads) στο διαδίκτυο. 9λεπτο, γραμμένο από τον Joe Nussbaum και τον Daniel Shere, σε σκηνοθεσία του πρώτου, μπλέκει την επιστημονική φαντασία με τις βιογραφικές αναφορές στο πρόσωπο του George Lucas και παρακολουθεί την προσπάθεια του σπουδαστή Lucas να τελειώσει τη διπλωματική του εργασία στη σχολή κινηματογράφου, η οποία δεν είναι άλλη από τον *Πόλεμο των Άστρων*.

→ Dogma 2001

Στην ηλεκτρονική σελίδα [www.neocinema.com](#), οι νεοφώτιστοι web directors θα βρουν τους δέκα κανόνες που πρέπει να διέπουν το ιντερνετικό σινεμά. Η νέα κολλεκτίβα τους βάφτισε «Dogma 2001», στα χνάρια του δανέζικου δόγματος '95 και καλύπτουν τόσο την αφηγηματική δομή ενός web film όσο και το τεχνολογικό του μέρος όσον αφορά την κατασκευή του αλλά και την δυνατότητα πρόσβασης του χρήστη σ' αυτό.

WAYNE WANG (Χονγκ Κονγκ, 1949). Πήρε το όνομα του από τον αμερικάνο ηθοποιό Τζον Γουέιν. Σπούδασε ζωγραφική και κινηματογράφο στην Καλιφόρνια. Η φιλομορφία του αντισυμβατική, ετερόκλητη και πολύμορφη: οικογενειακά μελοδράματα, θρίλερ (*Slam Dance*), «βρώμικες» κωμωδίες (*Life is cheap*), αυτοσχεδιασμοί. Το έργο του αναπτύσσεται γύρω από κάποιους σταθερούς πόλους: η πολιτισμική σύγκρουση Ανατολής-Δύσης (*Chinese Box*, *Chan is missing*), οι περίπλοκες και έμφορτες συναισθήματος οικογενειακές σχέσεις (*Smoke*), η σχέση κόρης-μητέρας (*Joy Luck Club*, *Anywhere But Here*), η περιπλάνηση σε τόπους και πρόσωπα ιδιαίτερα (*Blue in the Box*). Στην τελευταία του ταινία χρησιμοποιεί το ψηφιακό βίντεο και παράλληλα αποτίει έναν φόρο τιμής στον Τζον Κασσαβέτη: «Θα ήταν ευτυχής με το ψηφιακό βίντεο».

ΜΙΚΑΕΛ ΧΑΝΕΚΕ (Μόναχο, 1942). Μεγάλωσε στην Κάτω Αυστρία. Σπούδασε φιλοσοφία, ψυχολογία, θέατρο. Εργάστηκε ως κριτικός λογοτεχνίας και κινηματογράφου, σεναριογράφος στην τηλεόραση, ως θεατρικός σκηνοθέτης. Το 1973 θα γυρίσει την πρώτη τηλεοπτική ταινία και το 1989 την πρώτη κινηματογραφική (*Έβδομη Ήπειρος*). Στις ταινίες του παρατηρεί πρόσωπα και γεγονότα από κάποια απόσταση. Με ψυχρότητα αλλά και ψυχραιμία καταγράφει την μονότονη αστική ζωή. Μια πράξη βίας (συνήθως αποτρόπαιη) ανατρέπει τις ισορροπίες και πυροδοτεί εξελίξεις. Οι ταινίες του διάστικτες από την παθολογία της σύγχρονης αστικής κοινωνίας: οι τεταμένες σχέσεις ανάμεσα σε μετανάστες και αστούς, η αναίτια ενδημική βία, η απουσία του συναισθήματος, οι σκληρές όψεις του έρωτα, το κενό της ύπαρξης, αποξένωση. Το 1992 συμμετείχε στους Νέους Ορίζοντες με το *Benny's Video*. Το 1994 παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ ένα μικρό αφιέρωμα στο έργο του. Το 2001 βραβεύτηκε στις Κάννες με το Μεγάλο ειδικό βραβείο για την ταινία του *The Piano Teacher: Portrait of a Phallic Lady*.
Data: Σώτη Τριανταφύλλου, *Micahel Haneke*, έκδοση Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1994.

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΣΙΝΕΜΑ

Λίγες εταιρείες παραγωγής κατασκευάζουν τα προϊόντα τους σε μια χώρα (τις ΗΠΑ), σε μια πόλη (το Χόλιγουντ). Αυτά τα προϊόντα (δηλαδή οι ταινίες) διανέμονται στην συνέχεια σ' όλο τον κόσμο. Τα κατανalώνουν άνθρωποι από διαφορετικές θρησκείες, πολιτισμούς, φυλές. Είναι ουδέτερα (πρέπει να αρέσουν σ' όλους), τυποποιημένα (είναι βιομηχανικά) και ελκυστικά στην όψη (πρέπει να προκαλούν το ενδιαφέρον). Τι λείπει απ' αυτά; οι περιπέτειες και οι αγωνίες της δημιουργίας.

Η ΑΛΛΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ. Ταινίες από πολλές και διαφορετικές περιοχές του κόσμου προσεγγίζουν με δυσκολία τον θεατή. Τις συναντάμε στα φεστιβάλ, στις μικρές αίθουσες, στην τηλεόραση, στο βίντεο και στο DVD.

Από σκηνοθέτες με ονόματα δύσκολα στην προφορά όπως *Μοσχέν Μαχμαλμπάφ* ή *Τσάι Μινγκ Λιάνγκ*. Από χώρες μακρινές όπως *Αργεντινή*, *Ταϊβάν* ή *Ιράν*. Τι ενώνει όλες αυτές τις πολύχρωμες, πολυποίικες και ετερόκλητες εικόνες; Η αγωνία των δημιουργών τους να εκθέσουν με ευαισθησία, ακρίβεια και πρωτοτυπία την ανθρώπινη κατάσταση στον κόσμο σήμερα.

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΣ. Πρώτη ταινία του Νάνι Μορέτι, αλλά και δήλωση που περιγράφει τον χαρακτήρα του. Οι ταινίες του μοιάζουν ως καταγραφές προσωπικών σχόλιων: Διαπλέκουν το κωμικό με το τραγικό και κυριαρχούνται από την δυσθυμία και την έκπληξη που αισθάνεται ο κεντρικός ήρωας (ετερώνυμο του σκηνοθέτη) όταν έρχεται αντιμέτωπος με το φαινόμενο της ζωής. Η κρίση στην κοινωνία, οι διαπροσωπικές σχέσεις, η απουσία του έρωτα και της αγάπης, η απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου: Θλιμμένος ή οργισμένος, αυτοσαρκαστικός ή μελαγχολικός ο Νάνι Μορέτι προσπαθεί απεγνωσμένα να συμφιλιωθεί με το χάος της αληθινής ζωής. «Μου λένε ότι η ταινία *La Stanza del Figlio* είναι ένα σημείο καμπής για την καριέρα μου, γιατί ο ήρωας είναι πιο ώριμος, πιο ενήλικας» δηλώνει για την βραβευμένη στις Κάννες ταινία του. «Ίσως δεν μ' ενδιαφέρουν πλέον οι καρικατούρες». Το σχόλιο είναι η επιβεβαίωση μιας καινούριας αρχής για τον σκηνοθέτη.
Data: Nanni Moretti, επιμέλεια ύλης Θωμάς Λιναράς, Καστανιώτης 1995.

ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΠΛΑΤΕΝ. «Πιστεύω στην επιθυμία της σάρκας και στη αθεράπευτη μοναξιά της ψυχής». Το 1903 εγκαταλείπει τον σύζυγό της και την μικρή επαρχιακή πόλη όπου ζει. Σπουδάζει φιλολογία στην Στοκχόλμη. Νέα, ανεξάρτητη, ευαίσθητη και δυναμική προκαλεί το ενδιαφέρον. Θα συναντήσει ένα νεαρό συγγραφέα. Θα ξεκινήσει μια θεαλωμένη ερωτική σχέση που θα διαρκέσει μέχρι το 1906. Το 1908 θα αυτοεξοριστεί στην Ιταλία. Όταν επιστρέψει στην Σουηδία θα ζήσει τελείως απομονωμένη, μέχρι το τέλος της ζωής της, το 1959. Απογοητευμένος ο νεαρός συγγραφέας θα γράψει το 1906 ένα θεατρικό έργο φόρο τιμής στην προσωπικότητα της, την *Γερτρούδη*. Το 1964 ο Καρλ Ντράγιερ θα διασκευάσει για τον κινηματογράφο με αριστουργηματικό τρόπο το θεατρικό έργο.
Data: Γιάλμαρ Σέντμπεργκ, *Γερτρούδη*, μτφ. Μαργαρίτα Μέλμπεργκ, Νεφέλη, 1996.

Festival VideoDance 2001

7-13 Σεπτεμβρίου 2001, ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT-αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσίασε τον Ιούνιο του 2000 για πρώτη φορά στην Ελλάδα το φεστιβάλ VideoDance 2000, ένα φεστιβάλ που αφορά αποκλειστικά στις ταινίες χορού, στα πλαίσια του 5ου Διεθνούς Μήνα Χορού.

Το VideoDance είναι ένας χώρος συνάντησης του χορού, και γενικότερα της σωματικής έκφρασης, με τον κινηματογράφο και με ό,τι μπορεί να θεωρηθεί οπτικό μέσο. Πρόκειται για ένα φεστιβάλ που περιλαμβάνει ταινίες μικρού ή μεγαλύτερου μήκους βασισμένες σε μια χορογραφία ή ταινίες που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σχετίζονται με αυτό που ονομάζουμε σύγχρονο χορό.

Οι ομάδες χορού που θα παρουσιάσουν φέτος τη δουλειά τους στον 6ο Διεθνή Μήνα Χορού θα εκπροσωπήσουν την Αγγλία, την Ισπανία και την Ελλάδα και θα φιλοξενηθούν στο Θέατρο της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών. Οι προβολές του Festival VideoDance 2001 θα πραγματοποιηθούν στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ. Οι εκδηλώσεις διοργανώνονται από τη Δημοτική Επιχείρηση Αθλητικών Δραστηριοτήτων του Δήμου Θεσσαλονίκης, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τη μη κερδοσκοπική εταιρία «Εμμέλεια», με την υποστήριξη της HELEXPO, του Ινστιτούτου Γκαίτε, του Ινστιτούτου της Δανίας στην Ελλάδα και του Βρετανικού Συμβουλίου.

■ Βασικές θεματικές ενότητες

Κάθε χρόνο ένα θέμα ή περισσότερα επιλέγονται για να διερευνηθούν. Οι μικρότερες θεματικές ενότητες άπτονται αυτών των θεμάτων. Το 2000 το Φεστιβάλ αυτό κινήθηκε σε δύο άξονες: ο ένας ήταν η διαφορετική προσέγγιση της μουσικής από το σύγχρονο χορό, ο άλλος ήταν η σχέση του σύγχρονου χορού με τον κινηματογράφο. Φέτος θα παρουσιαστεί μία μεγάλη ενότητα πάνω στη σχέση του σύγχρονου χορού με την πόλη, η ενότητα *Βάσλαβ Νιζίνσκι*, η ενότητα *ο άντρας χορευτής*, και *tap dance* και *hip-hop*.



Πόλη

Ο χώρος είναι για τον χορευτή το φυσικό του περιβάλλον. Στις ταινίες που περιλαμβάνονται σ' αυτό το πρόγραμμα ο χορευτής είναι σαν τον ταξιδιώτη που, υπάρχοντας στην πόλη, κινούμενος παρατηρεί. Οι πραγματικές και οι φανταστικές πόλεις, οι πόλεις – αρχιτεκτονικοί χώροι και οι πόλεις – κοινωνικοί ιστοί εναλλάσσονται για να φανερώσουν πως, στην πραγματικότητα, οι πόλεις είναι το ίδιο άυλες και στιγμιαίες όσο και η ματιά ενός ταξιδιώτη, όσο και μια κίνηση, μια ταινία ή μια χορογραφική φράση.



Μνήμη του χορού

Το τμήμα της *μνήμης του χορού* είναι ένας χώρος συνάντησης του κοινού με κινηματογραφικό υλικό που διασώζει σημαντικές στιγμές του χορού, στιγμές που μας βοηθούν να δια φωτίσουμε μια τάση που υπάρχει στο σύγχρονο χορό ή να συνειδητοποιήσουμε την εξέλιξη των πραγμάτων, τις επιδράσεις, τους προβληματισμούς, τις ανανεώσεις.

Φέτος, το VideoDance 2001, με τη συνεργασία της Cinémathèque de la Danse, ένα από τα μεγαλύτερα αρχεία ταινιών χορού στον κόσμο, παράρτημα της Cinémathèque Française, γιορτάζοντας έναν αιώνα δημιουργικής συνύπαρξης του χορού με τον κινηματογράφο, προσκαλεί το θεατή να ταξιδέψει ακόμα πιο παλιά, σ' εκείνες τις πρώτες συναντήσεις καθώς και στις πρώτες απόπειρες καταγραφής της τζαζ και του χορού με κλακέτες σε φύλμ. Με την ευκαιρία αυτής της συνεργασίας αλλά και της συνεργασίας μας με το Φεστιβάλ Κόμικς της Βαβέλ (στην Αθήνα), επινοείται ένα αφιέρωμα στον Βάσλαβ Νιζίνσκι ως ανατρεπτικό εφευρέτη της δισδιάστατης κίνησης με συνέπειες εξαιρετικά σημαντικές για την εξέλιξη του σύγχρονου χορού. Στο πλαίσιο αυτού του αφιερώματος παρουσιάζεται το υπό εξέλιξη α-



κόμα πείραμα της γαλλικής ομάδας Quatuor Albrecht Knust πάνω σε μια νέα ανάγνωση της χορογραφίας του Νιζίνσκι *Το απομεινόμενο ενός Φαύνου*, ως αρχή μιας σειράς από νέες αναγνώσεις παλαιών χορογραφιών που συχνά ξεχνάμε ότι μπορούν να τροφοδοτήσουν τη σύγχρονη σωματική έκφραση.

Παρουσιάζονται επίσης δύο χορογραφίες του Angelin Preljocaj, σαν ένα μικρό αφιέρωμα: μια ταινία πάνω στην τελευταία του χορογραφία *Portraits in corpore*, και ξαναδουλεμένη τη χορογραφία του Ρωμαίος και Ιουλιέττα σε μουσική Prokoviev, με σκηνικά και κοστούμια του γνωστού σχεδιαστή κόμικς Enki Bilal.

παλιοί μύθοι – νέα βλέμματα: μια διαφορετική αφηγηματικότητα.

Νέες αναγνώσεις μύθων που στοιχειώνουν την παράδοση του χορού. Αναγνώσεις χαρακτηριστικές, που φέρνουν στο φως κάτι από τη σχέση μας με αυτούς τους αρχέγονους μύθους, που φωτίζουν με την αυθαιρεσία τους μια πτυχή του πολιτισμού μας. Φέτος μπορεί κανείς να δει τη *Λίμνη των κύκνων* υπό το ανατρεπτικό μείδισμα του Mats Ek και το *Ρωμαίο και Ιουλιέττα* κατά Angelin Preljocaj.

“wired”

Το «wired», το τμήμα του φεστιβάλ που φιλοδοξεί να γίνει ο ταχυδρόμος των τελευταίων εξελίξεων στον πειραματισμό της κίνησης, φέρνει στο ελληνικό κοινό, στην κινηματογραφική τους μορφή, παραστάσεις χορού που δίνουν μια αίσθηση από αυτό που συμβαίνει το τελευταίο διάστημα στις αναζητήσεις των χορογράφων σε διαφορετικούς χώρους: *Körper* της Sasha Waltz από τη Γερμανία, *Portraits in corpore* του Angelin Preljocaj από τη Γαλλία, *Cuerpo de sombra y luz* του Juan Carlos Garcia από την Ισπανία, «...d'un faune» (*éclats*) του Quatuor Albrecht Knust από τη Γαλλία.

“χημείες” / ιστορίες σωμάτων

Δύο ενότητες που αντιπροσωπεύουν δύο βασικούς άξονες της αναζήτησης σ' αυτό το χώρο συνάντησης του κινηματογράφου με το σύγχρονο χορό είναι:

- Η ενότητα *χημεία* με θέμα την αναζήτηση των δυνατοτήτων που μπορούν να δώσουν στο πείραμα του χορού και της κάμερας οι νέες τεχνολογίες αλλά και πιο δοκιμασμένες κινηματογραφικές ή εικαστικές μέθοδοι που χρησιμοποιούνται με έναν ιδιαίτερο τρόπο σε μια ταινία.

- Πέρα από την αφήγηση, μακριά από τους παλούς μύθους, οι ιστορίες που διηγούνται τα σώματα προβάλλουν επιτακτικά μέσα από αυτές τις ταινίες. Το φιλμ γίνεται το πεδίο όπου καταγράφονται αυτές οι ιστορίες. Η κίνηση, η στάση, η χειρονομία, η αντίστιξη με το χρόνο και με το λόγο είναι η γλώσσα που χρησιμοποιείται για να εκφραστούν ολόκληροι κόσμοι που είναι καταγεγραμμένοι στο σώμα. Η ενότητα *ιστορίες σωμάτων* φιλοξενεί αυτή την αναζήτηση.

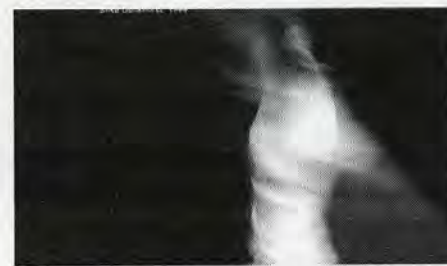
Οι ενότητες αυτές φιλοδοξούν να συνεχίσουν να εμφανίζονται παίζοντας το ρόλο ενός φόρουμ στο οποίο θα μπορεί ο θεατής να ενημερώνεται, να αναρωτιέται και γενικά να επικοινωνεί με τις εξελίξεις ή έστω με μια διαφορετική ματιά σ' αυτά τα δύο πεδία έρευνας.

Στις «χημείες» προτείνονται ταινίες όπου το

πείραμα με την εικόνα, το χορό και τις κινηματογραφικές τεχνικές ή τα νέα μέσα μπορούν να δίνουν ζωή σε ενδιαφέρουσες και παράξενες ταινίες όπως το *Zoisk* της Lene Boel από τη Δανία, ή σε συναρπαστικές στιγμές όπως το *Erè Mèla Mèla* των Dan Wiroth και Lionel

Hoche από το Γαλλία και το *Body, little body on the wall* των Jan Fabre και Wim Vandekeybus από το Βέλγιο.

Στις ιστορίες σωμάτων προτείνονται τρεις ταινίες που αποτελούν ταυτόχρονα μέρος του wired: το *Körper* της Sasha Waltz από τη Γερμανία, το *Cuerpo de sombra y luz* των Lanonima Imperial από την Ισπανία, και το *Portraits in corpore* του Angelin Preljocaj από τη Γαλλία.



■ Project exchange

Στο πλαίσιο του φεστιβάλ VideoDance από φέτος ισχύει και ένας νέος θεσμός, το Project exchange. Το Project exchange έχει σαν στόχο να φέρει σε επαφή χορογράφους και κινηματογραφιστές προωθώντας την παραγωγή ελληνικών ταινιών χορού. Για το σκοπό αυτό το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης μέσω μιας διαδικασίας επιλογής από προτάσεις που κατατέθηκαν έγινε συμπαραγωγός δύο ταινιών: του *Comodo's dragon (rewind)*, σε χορογραφία Κατερίνας Παπαγεωργίου και σκηνοθεσία Γιώργου Λάνθιμου, και της *Frida*, σε χορογραφία Ελευθερίας Ρίζου και σκηνοθεσία Δημήτρη Κουτσιαμπασάκου.

■ Συνεργασίες

Φέτος, το VideoDance 2001, συνεργάζεται για πρώτη φορά με τη Cinémathèque de la

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 PROJECT EXCHANGE
9:00 am, 2001, 8', Κατερίνα Παπαγεωργίου / Γιώργος Λάνθιμος
Frida, 2001, 9', Ελευθερία Ρίζου / Δημήτρης Κουτσιαμπασάκος
- 20.30 Θησαυροί από το αρχείο της Cinémathèque de la Danse
- 21.30 Διάλειμμα
- 21.40 Πάρε μία γεύση (ταινίες από τις ενότητες *Το βλέμμα χορεύει* και *Χημείες*)

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 *Η Μουσική*
- 21.00 Διάλειμμα
- 21.15 *Η Πόλη*
- 23.20 *Η Πόλη / Τέσσερις άντρες...*

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 Ένας άντρας χορευτής...
- 20.20 Δυο άντρες...
- 21.05 Τρεις άντρες...
- 21.30 **Επίσημη έναρξη του VideoDance 2001**
Παρουσίαση του έργου της Cinémathèque de la Danse από τον Bernard Rémy
- 21.45 *Κι άλλοι άντρες... Tap dance και hip-hop*
- 23.25 Διάλειμμα
- 23.30 *Nijinski (Μνήμη του χορού II)*

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 - 24.00
Παλιοί Μύθοι – Νέα Βλέμματα

Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 *Μια Στιγμή*
- 21.00 *Ιστορίες Σωμάτων: Η Νέα Αφηγηματικότητα του Σώματος (Το Σώμα)*

Τετάρτη 12 Σεπτεμβρίου 2001

- 19.00 Θησαυροί από το αρχείο της Cinémathèque de la Danse
- 20.00 *Το Βλέμμα Χορεύει*
- 20.50 “Χημείες”: χορός, κάμερα, νέα μέσα, εικαστική ματιά

Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου 2001

- 20.00 *Η Πόλη*
- 23.15 Best of VideoDance 2001
(Οι ταινίες που ψήφισε το κοινό)

Danse, ένα από τα μεγαλύτερα αρχεία ταινιών χορού στον κόσμο, παράρτημα της Cinémathèque Française.

Επίσης, αρχής γενομένης από το 2001 το VideoDance συνεργάζεται και με άλλα ανάλογα φεστιβάλ, φέρνοντας μια μικρή αλλά ουσιαστική αίσθηση από τον άνεμο που φυσά εκεί: το канаδικό Moving Pictures που γιορτάζει τα δέκα χρόνια του στο Τορόντο, τη Mostra Video Dansa που φέτος θα πραγματοποιηθεί για όγδοη φορά στη Βαρκελώνη και το Festival Internacional de Videodansa στο Μπουένος Άιρες. Φέτος επελέγησαν λίγες ταινίες από την κάθε χώρα, που αποτυπώνουν την ιδιαιτερότητα της σύγχρονης παραγωγής ταινιών χορού στην καθεμία, με την προοπτική σύντομα να παρουσιασθούν πιο εκτενή αφιερώματα. Ο θεατής προσκαλείται να απολαύσει την κινηματογραφική ματιά της Laura Taler στο *Barber's coffee break*, την εξαιρετική χρήση της κάμερας και του μοντάζ από τον Michael Downing στο *Cornered* και την πιο εικαστική ματιά των ισπανών και αργεντίνων σκηνοθετών.

Χριστιάνα Γαλανοπούλου

Α'ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΡΟΒΟΛΗΣ

Το Κέντρο του Κόσμου / The Center of the World

Σκηνοθεσία: Γουέιν Γουόνγκ. Σενάριο: Έλεν Μπέντζαμιν Γουόνγκ (βασισμένο σε μια ιστορία του Πολ Όστερ και της Σίρι Χούστβεντ). Ηθοποιοί: Μόλι Πάρκερ, Πίτερ Σάρογκαρντ, Κάρλα Γκουτζίνο. Φωτογραφία: Μάουρο Φιόρε. Σκηνογραφία: Ντόναλντ Γκρέιαμ Μπερτ. Διάρκεια: 86'

Ο Ρίτσαρντ Λόνγκμαν είναι νέος ευφυής προγραμματιστής ηλεκτρονικών υπολογιστών λίγο πάνω απ' τα είκοσι. Η βύθιση του στον κόσμο των κομπιούτερ είναι τόσο έντονη ώστε δεν είναι καθόλου εξοικειωμένος με τον κόσμο έξω από την πόρτα του. Έχοντας τη δυνατότητα να αποκτά ότι θελήσει με ένα απλό πάτημα στο ποντίκι, αφήνει να έρχεται κόσμος σ' αυτόν μέσα από την οθόνη του. Όμως ο υπολογιστής του δεν μπορεί να του προσφέρει αυτό που του λείπει περισσότερο: τη ζεστασιά της ανθρώπινης επαφής. Η Φλόρενς είναι ντράμερ σε μια ροκ μπάντα, για να πληρώσει όμως τους λογαριασμούς εργάζεται ως στριптиζέζ σ' ένα νυχτερινό κλαμπ. Το πρωί είναι μια έξυπνη και cool εικοσάχρονη γυναίκα, ενώ το βράδυ μεταμορφώνεται σε μια ζωντανή φαντασίωση με ανεξέλεγκτη σεξουαλικότητα. Στο μυαλό της, η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον αληθινό εαυτό της και την επαγγελματική της περσόνα είναι ξεκάθαρη, δεν έχει περάσει όμως ποτέ μέχρι τώρα από δοκιμασία. Ο Ρίτσαρντ και η Φλόρενς τα πρώτα λεπτά της γνωριμίας τους αισθάνονται μια αμοιβαία ακαταμάχητη έλξη κι αποφασίζουν να περάσουν μαζί ένα τριήμερο στο Λας Βέγκας, εξερευνώντας τα όρια της σεξουαλικότητας τους και αναζητώντας την αξία της αγάπης σε μια εποχή εύκολου χρήματος, ελεύθερου σεξ και άπληστου καταναλωτισμού. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι υποτάσσουν τους προσωπικούς τους κώδικες στο παιχνίδι των ανθρώπινων συναισθημάτων. Ένα οξύμωρο παιχνίδι πάθους ανάμεσα σε δύο απόλυτα απομονωμένους χαρακτήρες. Μια ταινία για τη λαχτάρα της στοργής, την αναζήτηση του έρωτα, την επιθυμία για έλεγχο κι εξουσία, το φόβο της μοναξιάς.

«Δεν είναι μια τέλεια ταινία. Έχει ωστόσο αρκετά σκληρά σημεία που απαιτούν από τους θεατές να σκεφθούν σχετικά -και αυτό είναι κάτι που χρειαζόμαστε να κάνουμε ορισμένες φορές. Ήθελα η εικόνα να δείχνει την χειροτέρευση της σχέσης των δυο πρωταγωνιστών: όχι να είναι ωραία ή φωτεινή. Έτσι ανάψαμε όλα τα φώτα στο δωμάτιο και κινηματογραφήσαμε σαν να ήταν μια ταινία πορνό, με σκιάς τριγύρω και ορισμένες φορές όλη την εικόνα αποχρωματισμένη. Είπα στον οπερατέρ να τραβά: δεν ήθελα να δείχνει ωραία -ήθελα η εικόνα να δείχνει λίγο βρώμικη. Είχαμε υπόψη μας τις φωτογραφίες της Nan Goldin και αυτό θέλαμε να πετύχουμε.»

Γουέιν Γουόνγκ



Venus Beauté

Ινστιτούτο Ομορφιάς

Σκηνοθεσία, Σενάριο: Τονί Μαρσάλ. Ηθοποιοί: Ναταλί Μπαγέ, Μπιλ Οζιέ, Σαμιέλ Λε Μπιαν, Οντρέ Τοτού, Ζακ Μπινάφ, Ματίλντ Σενιέ, Ρομπέρ Χοσεϊν, Έλι Μεντιέρος. Σκηνογραφία: Μισέλ Βαντεστίν. Διάρκεια: 105'



Το Venus είναι ένα ινστιτούτο ομορφιάς. Ένα μέρος όπου οι πελάτες μαζί με την περιποίηση λαμβάνουν συμβουλές και γνωρίζουν ότι κάποιος θα ακούσει τον πόνο τους. Επίσης πουλάει κρέμες, καλλυντικά κι ελιξίρια για χαλάρωση ή για γρήγορο μαύρισμα. Όποιος πάντως κι αν είναι ο λόγος που πηγαίνουν εκεί, βρίσκουν τελικά λίγη ελπίδα και πίστη στην αιώνια ομορφιά. Στο ινστιτούτο εργάζονται τρεις αισθητικοί. Η Ανζέλ είναι η παλαιότερη κι έχει ενσωματωθεί πλήρως σ' αυτό το ροζ σύμπαν όπου τα πάντα είναι γαλήνια, εκτός χρόνου και πέρα από τη φασαρία της καθημερινότητας. Όταν τελειώνει τη δουλειά της, η Ανζέλ βγαίνει έξω, φλερτάρει και προσπαθεί να συνάψει σχέσεις που να βασίζονται στο σεξ και τη συντροφικότητα. Τις περισσότερες φορές αποτυγχάνει. Δεν πιστεύει στον έρωτα κι έχει τους λόγους της. Ένα πρωί στο σταθμό συναντά τυχαία τον Αντουάν, ο οποίος την ερωτεύεται παράφορα. Η Ανζέλ όμως δεν μπορεί να τον εμπιστευτεί. Κάθε φορά που γνωρίζει κάποιον αισθάνεται την καρδιά της να δένεται κόμπο. Ο Αντουάν όμως δεν εγκατελείπει. Βέβαια τα πράγματα είναι πιο πολύπλοκα από όσο φαίνονται. Εκείνος έχει μια εικοσάχρονη φίλη που υποτίθεται ότι θα παντρευόταν σε ένα μήνα κι εκείνη πρέπει να αφήσει πίσω της ένα ολόκληρο παρελθόν απογοητεύσεων και δισταγμών. Η σχέση τους ταλαντεύεται ανάμεσα στην απόρριψη και την αποδοχή, τον πειρασμό και την υποχώρηση. Στο μεταξύ, η ζωή στο Venus συνεχίζεται... Μια σύγχρονη κομεντί της Τονί Μαρσάλ που θριαμβεύσε στα γαλλικά ταμεία και κέρδισε 4 βραβεία Σεζάρ: Καλύτερης Ταινίας, Σκηνοθεσίας, Σεναρίου και Πρωτοεμφανιζόμενης Ηθοποιού (Οντρέ Τοτού)

«Στην Γαλλία, νομίζω ότι υπάρχει μια κίνηση από πολλούς σκηνοθέτες να μιλήσουν με ειλικρίνεια για το σεξ. Συνήθως είναι γυναίκες σκηνοθέτες. Θέλουν να υπάρχει μια αναπαράσταση της γυναικείας σεξουαλικότητας στις ταινίες από μια θηλυκή σκοπιά.»

Ναταλί Μπαγέ, ηθοποιός

NEWSFLASH: Μέγας κριτικός κινηματογράφου αθηναϊκής εφημερίδας την πάτησε ήδη, γράφοντας για την ταινία ότι «είναι **κάποιου** Τονί Μαρσάλ», που το κίνητρό του για τα όσα δείχνει «ήταν το μίσος **του** για τις γυναίκες». Ας πρόσεχε...

Los amantes del círculo polar

Οι εραστές του αρκτικού κύκλου

Σκηνοθεσία, Σενάριο: Χούλιο Μέντεμ. Ηθοποιοί: Περού Μεντέμ, Σάρα Βαλιέντε, Βίκτορ Ούγκο Ολιβέρα, Κριστέλ Ντίαθ, Νάντσο Νόβο, Μαρού Μαλντιβιέλο. Σκηνογραφία: Ιταίρ Αριέτα, Σατούρ Ιδαρέτα, Εστιμαλίθ Μαρκιέγι, Καρμέλε Σολέρ. Καστούμια: Εστιμαλίθ Μαρκιέγι. Μουσική: Αλμπέρτο Ιγκλέσιας. Διάρκεια: 112'

Μια παράφορη ερωτική ιστορία, όπως την αφηγούνται οι δύο πρωταγωνιστές, η Άνα και ο Ότο, από τα οκτώ τους χρόνια έως τα είκοσι πέντε. Όλα ξεκινούν το 1980, όταν μετά το σχολείο ένα αγόρι κι ένα κορίτσι αρχίζουν να τρέχουν, ο καθένας για διαφορετικούς λόγους. Από εκείνο το απόγευμα, ο κόσμος ξέφυγε από τον έλεγχό τους και οι ζωές της Άνα και του Ότο διαπλέκονται σ' ένα κύκλο που θα κλείσει δεκαεπτά χρόνια αργότερα στη Φιλανδία, στις απόμερες περιοχές του αρκτικού κύκλου. Μια ιστορία κυκλικών ζωών, με κυκλικά ονόματα (Άνα, Ότο), σε κυκλικούς τόπους.

Οι Εραστές του Αρκτικού Κύκλου ακολουθούν μια κυκλική πορεία με σημείο εκκίνησης μια φευγαλέα χρονική στιγμή: την αντανάκλαση του προσώπου του Ότο στα μάτια της Άνα. Αυτός ο πρωταρχικός κύκλος υπάρχει για να δίνει νόημα σε δύο άλλους μικρότερους, του Όρο και της Άνα, στο κέντρο των οποίων ένας ήλιος διασχίζει μια λευκή νύχτα. Ένας ήλιος του μεσονυχτίου που κάνει την ημέρα να φαίνεται ατελείωτη.



Οι κυκλικές ιστορίες μοιάζουν να συνεχίζονται δίχως τέλος ή απλά να ξεκινούν ξανά και ξανά. Αυτή την ιστορία, αφηγούνται ξεχωριστά οι δυο κεντρικοί χαρακτήρες και φαίνεται ότι θα μπορούσε να κοπεί στα δύο. Όμως τα κομμάτια δεν μπορούν να χωριστούν. Η Άνα κι ο Ότο επηρεάζονται βαθιά από την παρουσία του ενός στη ζωή του άλλου και για τους δύο στην ουσία ο υπόλοιπος κόσμος είναι περιττός.

«Η ιδέα μου ήταν να γράψω μία ερωτική ιστορία την οποία να αφηγούνται ο καθένας από τους πρωταγωνιστές, με μεροληψία και από την δική τους υποκειμενική σκοπιά -και αυτή να εμπεριέχει συναίσθημα και συγκίνηση για τον άλλο. Η ταινία ήταν πολύ καλά δομημένη από το στάδιο της συγγραφής του σεναρίου και αυτή η δομή διατηρήθηκε έως την φάση του μοντάζ.»

Χούλιο Μέντεμ

Το Μαντολίνο του Λοχαγού Κορέλι Captain Corelli's Mandolin

Σκηνοθεσία: Τζον Μάντεν. Σενάριο: Σον Σλόβο (βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Λουί ντε Μπερνιέρ).
Ηθοποιοί: Νίκολας Κέιτζ, Πενέλοπ Κρουζ, Τζον Χερτ, Κρίστιαν Μπέιλ, Ειρήνη Παπά, Ντέιβιντ Μόρισεϊ,
Γεράσιμος Σκιαδαρέσης. Σκηνογραφία: Αλεξάντρα Μπερν. Μουσική: Στίβεν Γουόρμπεκ. Διάρκεια: 127'



Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, Κεφαλλονιά. Μέσα στη φρίκη του πόνου και του θανάτου οι νέτες του έρωτα ξεπηδούν από το μαντολίνο του ιταλού λοχαγού Κορέλι και παρασύρουν την όμορφη Πελαγία σε μια θυελλώδη ερωτική περιπέτεια γεμάτη πάθος, πίστη και δυσκολίες. Μέσα από τη νεανική αγάπη, που συγκρούεται με τα οικογενειακά και εθνικά ιδανικά, αποκαλύπτεται η μαγεία ενός τόπου «ξεχασμένου από το χρόνο». Ο ντόπιος πληθυσμός αρχικά δυσφορεί με την παρουσία της ιταλικής φρουράς, όμως το ταμπεραμέντο, η γοητεία και το πάθος για ζωή των στρατιωτών θα αμβλύνουν τις αντιστάσεις, παραμερίζοντας τις εθνικές διαφορές και τη συγκυρία του πολέμου. Μέσα σ' αυτό το κλίμα πλέκεται το ειδύλλιο της πανέμορφης Πελαγίας με τον νεαρό λοχαγό Κορέλι ο οποίος έχει μια αχαλίνωτη αγάπη για τη ζωή, τη μουσική και την γλυκιά Κεφαλονίτισσα. Αναπόφευκτο όμως, ο πόλεμος θα φτάσει και μέχρι τις ακτές του νησιού, αναστατώνοντας την ηρεμία και την γαλήνη τόσο των κατοίκων όσο και των ιταλών σταριωτών. Ο τρυφερός δεσμός που καλλιεργήθηκε μεταξύ Πελαγίας και Αντόνιο απειλείται άμεσα. Η βίαιη πραγματικότητα του πολέμου αναγκάζει τον Κορέλι να εγκαταλείψει την Κεφαλλονιά και τη γυναίκα που αγαπά, αγνοώντας αν θα την ξανασυναντήσει ποτέ....

«Ο χαρακτήρας δεν μοιάζει με τίποτα από ό,τι έχω κάνει ως τώρα. Ο Κορέλι είναι γεμάτος ζωή, όμως η σκληρή πραγματικότητα αποδεικνύει πως η ζωή δεν είναι μεγάλο πάρτι πάντα. Μέσα από αυτή την εμπειρία το παιδί που κρύβει μέσα του μεγαλώνει και γίνεται άνδρας. Καθώς ο πόλεμος θρυμματίζει αυτόν τον υπέροχο κόσμο του νησιού, ο ήρωας της ταινίας ανακαλύπτει τον εαυτό του ξανά και γίνεται υπερασπιστής του τόπου που βρέθηκε ως κατακτητής».

Νίκολας Κέιτζ

«Ο διττός ρόλος του Γιάννη αποτελεί μια παρουσία φρόνησης και σύνεσης που αποστασιοποιείται από την μικρή κοινωνία του χωριού με τον δικό του τρόπο. Η αγάπη του για την κόρη του, τη δουλειά και τους ανθρώπους είναι απύθμενη. Είναι από τους ελάχιστους που συνειδητοποιούν ότι ο Κορέλι ενδιαφέρεται κυρίως για το μεγαλείο και τις απολαύσεις της ζωής παρά για την... ιμπεριαλιστική πολιτική της χώρας του. Γι' αυτό και τον εκτιμά απεριόριστα».

Τζον Χερτ

«Η Δροσούλα, που υποδύομαι, είναι μια άλλη νότα στο επτανησιακό τοπίο. Μικρασιάτισσα στην καταγωγή φέρει μια διαφορετική κουλτούρα και νοοτροπία η οποία εκδηλώνεται ποικιλοτρόπως -ακόμα και στο ντύσιμό της».

Ειρήνη Παπά

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Penelope Cruz το κορίτσι των ονείρων σας

Πριν από δύο χρόνια όταν έπαιζε στην ταινία του Αλμαδοβάρ *Όλα για τη μητέρα μου* ήταν η πιο σημαντική νέα ηθοποιός στην Ισπανία, σήμερα θεωρείται από τις πλέον ανερχόμενες νέες παρουσίες στο Χόλιγουντ. Είναι η πρώτη ισπανίδα που βρέθηκε σε αυτή τη θέση, ίσως η πρώτη ευρωπαία μετά τη Σοφία Λόρεν. Μικροκαμωμένη αλλά με τις σωστές αναλογίες η γλυκιά 27χρονη Πηνελόπη Κρουζ είναι εκπληκτική χορεύτρια, έχει σπουδάσει κλασικό και ισπανικό μπαλέτο και στη συνέχεια δραματική τέχνη χωρίς ωστόσο να έχει πάρει απολυτήριο από το γυμνάσιο. Η κλίση της προς τον κινηματογράφο εκδηλώθηκε από νωρίς, οπότε και άρχισε να μαθαίνει τη ζωή ερμηνεύοντας ρόλους.

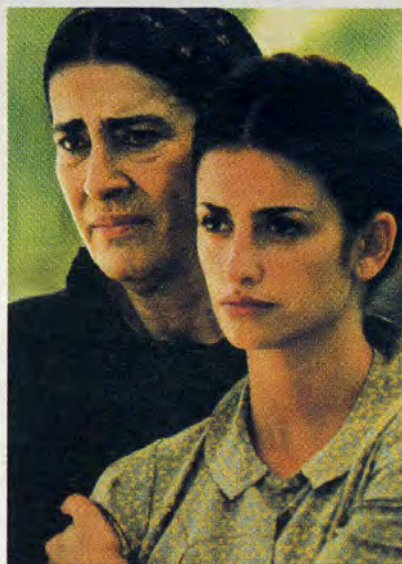
Πρωτοκέντρισε τα βλέμματα καλών σκηνοθετών στην ταινία του Μπίγκας Λούνα *Ζαμπόν* πριν από δέκα χρόνια. Στη συνέχεια της δόθηκαν πρωταγωνιστικοί ρόλοι σε σημαντικές ισπανικές ταινίες όπως το *Belle époque* του Φερνάντο Τρουέμπα το οποίο όπως και το *Όλα για τη μητέρα μου* βραβεύτηκε με Όσκαρ ξενόγλωσσας ταινίας. *"Εχουμε δει μονάχα 1% του ταλέντου της. Η καλύτερή δουλειά της δεν έφτασε ακόμη. Δημιουργεί πραγματικά από μόνη της τον τέλειο χαρακτήρα που της ταιριάζει"*, αναφέρει ο Πέδρο Αλδοβάρ και συμπληρώνει: *"Η καλύτερη Πηνελόπη είναι η σχεδόν αμακιγιάριστη, μ'ένα t-shirt και παντελόνι τζην"*.

Ακολούθησαν ταινίες όπως το *Η αγάπη μπορεί να βλάψει σοβαρά την υγεία του Μανουέλ Γκομέζ Περέιρα* ή το *Άνοιξε τα μάτια σου* του Αλεχάντρο Αμεναμπάρ. Έξω από την Ισπανία η Πηνελόπη Κρουζ έχει δουλέψει με τον Στήβεν Φρήαρς, στο *Hi-Lo Country* δίπλα στην Πατρίσια Αρκέτ, (τα χρήματα που κέρδισε από την παρουσία της στην ταινία τα δώρησε στην Μητέρα Τερέζα) ενώ δίπλα στον Ματ Ντέιμον εμφανίστηκε στο *Όλα τα όμορφα λόγια* του Μπίλι Μπομπ Θόρτον. *"Δεν ενοχλεί η προφορά της, φαίνεται πως θα πάει μακριά. Είναι πολύ δυνατή για να τα παρατήσει"*, σημειώνει ο Μπίλι Μπομπ Θόρτον. Στο *Blow* του Τεντ Ντήμ συμπρωταγωνιστεί δίπλα στον Τζόνι Ντεπ.

Συχνά είναι τα σχόλια που την θέλουν να μπλέκεται σε ερωτικές σχέσεις με συμπρωταγωνιστές της, η ίδια όμως αναρωτιέται: *"επειδή έχουμε αυτή τη δουλειά θα πρέπει να δίνουμε λογαριασμό στον καθένα για το τι κάνουμε και με ποιόν κοιμόμαστε; Αυτό είναι λίγο αφηρημένο κι εξηγεί το γιατί όλοι ψεύδονται τόσο πολύ."*

Η μεσογειακή αισθησιακή ομορφιά της έρχεται σε αρμονία με το παρθένο τοπίο του νησιού της Κεφαλονιάς. Θα μπορούσε να είναι ελληνίδα. Μοιάζει ταυτόχρονα άγρια και ήμερη, εξοτική αλλά και γνώριμη. Υποτίθεται πως είναι αμακιγιάριστη σε όλη τη διάρκεια της ταινίας. Η κάμερα της ανήκει.

Επιμέλεια: Χρήστος Καλλιόης



«Όταν διάβασα το σενάριο μια πληθώρα αντίθετων συναισθημάτων με κυριέυσε. Γέλιο, κλάμα, οργή, μελαγχολία. Αυτό άλλωστε είναι το ζητούμενο όταν διαβάσεις κάτι και αυτό προσπαθήσαμε να μεταφέρουμε στην ταινία. Είναι μια ιστορία γεμάτη καρδιά, πραγματικά».



DAL 1927

Vescovi,
il caffè è
un'arte
Coffee is an art



Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις τον espresso Vescovi.....

Μάθε για τον espresso

Αποκλειστική διανομή για την Ελλάδα.



Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 4 - ΡΟΓΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (031) 240.642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ, Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (01) 61.44.331



«Εικόνα και πνεύμα»

Ρετροσπεκτίβα στον

Carl Theodor Dreyer

14-20 Σεπτεμβρίου 2001

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT-αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ



ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 14/9

19:00	Πύργος μέσα σε πύργο Et slot i et slot (1954)	9'
21:00	Το πάθος της Ζαν Ντ' Αρκ La passion de Jeanne D'Arc (1927)	98'
23:00	Μέρες οργής / Vredens dag (1943)	100'

Σάββατο 15/9

17:00	Η γέφυρα του Στόρστρομ Storstromsbroen (1950)	7'
	Οι στιγματισμένοι / Die Gezeichneten (1921)	84'
19:00	Η εκκλησία στην επαρχία Landsbykirken (1947)	14'
	Η χήρα του πάστορα / Prastankan (1921)	83'
21:00	Γερτρούδη / Gertrud (1964)	115'
23:00	Πρόλαβαν το πλοίο / De naaede faergen (1948)	12'
	Βαμπίρ / Vampyr (1931)	70'

Κυριακή 16/9

17:00	Σελίδες από το ημερολόγιο του Σατανά Blade af Satans bog (1919)	114'
19:00	Thorvaldsen (1949)	10'
	Μίκαιλ / Mikael (1924)	89'
21:00	Ο Λόγος / Ordet (1954)	126'
23:00	Βοήθεια στις Μπότερες Modrehjaelpen (1942)	12'
	Ο αγώνας κατά του καρκίνου Kampen mod kraeften (1947)	12'
	Δύο ανθρωπίνες υπάρξεις Tvaa Manniskor (1944)	78'

Δευτέρα 17/9

18.30	Ο πρόεδρος / Praesidenten (1918)	75'
	Η νύφη του Γκλόμνταλ / Glomdalsbruden	61'
21.00	Πρόλαβαν το πλοίο / De naaede faergen (1948)	12'
	Βαμπίρ / Vampyr (1931)	70'
23.00	Η εκκλησία στην επαρχία / Landsbykirken (1947)	14'
	Η χήρα του πάστορα / Prastankan (1921)	83'

Τρίτη 18/9

19.00	Η γέφυρα του Στόρστρομ Storstromsbroen (1950)	7'
	Οι στιγματισμένοι / Die Gezeichneten (1921)	84'
21.00	Ο Λόγος / Ordet (1954)	126'
23.00	Το πάθος της Ζαν Ντ' Αρκ La passion de Jeanne D'Arc (1927)	98'

Τετάρτη 19/9

18.30	Ο πρόεδρος / Praesidenten (1918)	75'
	Η νύφη του Γκλόμνταλ / Glomdalsbruden	61'
21.00	Μέρες οργής / Vredens dag (1943)	100'
23.00	Thorvaldsen (1949)	10'
	Μίκαιλ / Mikael (1924)	89'

Πέμπτη 20/9

19.00	Σελίδες από το ημερολόγιο του Σατανά Blade af Satans bog (1919)	114'
21.00	Πύργος μέσα σε πύργο Et slot i et slot (1954)	9'
	Ο αφέντης του σπιτιού Du skal aere din hustru (1925)	97'
23.00	Γερτρούδη / Gertrud (1964)	115'

Στη διάρκεια του αφιερώματος θα κυκλοφορήσει ειδική έκδοση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για τη ζωή και το έργο του μεγάλου δανού σκηνοθέτη.

Ο Καρλ Τέοντορ Ντράγιερ, δανός σκηνοθέτης ασπρόμαυρων ταινιών του βωβού και του ομιλούντος κινηματογράφου, που ο ίδιος αποκήρυξε μερικές απ' αυτές ως κακές επιλογές ή «σπουδές», είναι νεκρός από το 1968. Το όνομά του, και οι σημαντικότερες ταινίες του, ανήκουν ήδη στο πάνθεον των κλασικών, των μεγάλων πιονιέρων και καινοτόμων δημιουργών του κινηματογράφου. Κι όμως ένα αναδρομικό αφιέρωμα στο σύνολο του έργου του, με αναπαλαιωμένες κόπιες, δεν έρχεται απλώς να αποτίσει φόρο τιμής και να φωτίσει μια πορεία ζωής που το «μοναδικό μεγάλο της πάθος» ήταν ο κινηματογράφος. Οι ταινίες του Ντράγιερ, με κατάληξη και κορωνίδα τα αριστουργήματά της ωριμότητάς του, ξαναθέτουν το ερώτημα: τι είναι αυτό που κάνει κάποιες ταινίες άλλης εποχής, θεωρούμενες ως «αναχρονιστικές» ήδη από την εποχή της πρώτης τους προβολής, να είναι ακόμη μέχρι σήμερα άχρονες: σφριγηλές, αινιγματικές, απροσδόκτες στην κάθε επαφή τους με τον θεατή και γιαυτό ίσως για άλλη μια φορά αμφιλεγόμενες;

...για τα πρώτα του βήματα στο σινεμά

«Υπήρξε επίσης μια περίοδος όπου το πρωί δημοσιογραφούσα και το απόγευμα έκανα κινηματογράφο. Στο σινεμά άρχισα γράφοντας μεσότητλους, την εποχή του βωβού. Εκείνη την εποχή, η Nordisk Films έκανε γύρω στις εκατό ταινίες το χρόνο. Υπήρχαν πέντ' -έξι σκηνοθέτες που δούλευαν τέσσερις μήνες το καλοκαίρι και δε μόντάραν τα έργα μόνοι τους. Τα έστελναν, λοιπόν, στο εργαστήριο. Εκεί δούλευα κι εγώ, μαζί με το διευθυντή του εργαστηρίου. Βγάζαμε δύο τη δουλειά και βάζαμε τα κείμενα που χρειάζονταν. Ήταν ένα υπέροχο σχολείο. Στη συνέχεια, έγραφα σενάρια, κι έπειτα άρχισα να κινηματογραφώ επιφυλλίδες. Προηγουμένως, όμως, παρακολούθησα αυτό το "σχολείο" για πέντε χρόνια.»

...για τις μικρού μήκους ταινίες του

«Ο γέρος αναφέρεται στην κοινωνική πρόνοια υπέρ των ηλικιωμένων Δανών. Η ταινία **Πρόλαβαν το πλοίο** είναι μια ταινιούλα μυθοπλασίας, με σκοπό να καταγγείλει τους κινδύνους κυκλοφορίας. Είναι από τις καλύτερες μικρού μήκους ταινίες μου. Το **Σαίξπηρ και Κρόνενμποργκ**, που το αγαπώ πολύ, είναι ένα ντοκιμαντέρ για τον πύργο όπου διαδραματίζεται ο Άμλετ. Γύρισα, μάλιστα, κι ένα ακόμα ντοκιμαντέρ για τον ίδιο πύργο, πιο ιστορικό και αρχαιολογικό, όπως και για τα ερείπια του παλιού κάστρου του Κρόνενμποργκ, από τον οποίο διασώζονται μερικά υπολείμματα.

Η γέφυρα του Στόρστρομ είναι ένα ντοκιμαντέρ για μια γέφυρα τριών χιλιομέτρων που ενώνει δύο νησιά στη Δανία. Το **Thorvaldsen** είναι ένα ντοκιμαντέρ για το έργο του ομώνυμου δανού γλύπτη, σύγχρονου του **Canova**. Όσο για την **Ανοικοδόμηση της Ρένε και της Νέξος**, είναι ένα ντοκιμαντέρ για την ανοικοδόμηση των δύο αυτών πόλεων στο νησί Μπόρνομ, μετά το βομβαρδισμό των Ρώσων.»



Ο Καρλ Ντράγιερ το 1948

Από τα γυρίσματα της ταινίας Ο Λόγος (1954), με τον ηθοποιό Χένρικ Μάλμπεργκ



Ο πρόεδρος Praesidenten (Δανία, 1918)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο μυθ. του Karl Emil Franzos.
Φωτογραφία: Hans Vaago. Σκηνικά: Carl Th. Dreyer. Ηθοποιοί: Halvard Hoff (Καρλ Βίκτορ), Elith Pio (Φραντς Βίκτορ, πατέρας του), Carl Meyer (παππούς του), Olga Raphael-Linden (Βικτορίν, κόρη του), Betty Kirkeby (μητέρα της Βικτορίν), Richard Christensen (Μπέργκερ, δικηγόρος της Βικτορίν), Peter Nielsen (εισαγγελέας), Jacoba Jessen (Μάικα), Hallander Hellemann (Φραντς, υπηρέτης), Fanny Petersen (Μπιργκίτα, υπηρέτρια), Jon Iversen (Βέιντεν, μνηστήρας της Βικτορίν).



Ο Καρλ Βίκτορ ασκεί τα καθήκοντα του ανώτατου δικαστή, όταν μια αποκάλυψη έρχεται να τον συγκλονίσει: στο πρόσωπο μιας νεαρής την οποία δικάζει επί παιδοκτονία, αναγνωρίζει την κόρη του, Βικτορίν, καρπό ενός απαγορευμένου έρωτα κατά τη φοιτητική του περίοδο με μια γκουβερνάντα, την οποία, αν και την αγαπούσε, δεν την παντρεύτηκε. Προσποιείται ασθένεια για να μην προεδρεύσει, και στέλνει το φίλο του, Μπέργκερ, να υπερασπιστεί την κατηγορουμένη. Όμως η Βικτορίν δεν πείθει τους ενόρκους και καταδικάζεται σε θάνατο. Ο Καρλ Βίκτορ, δикаσμένος ανάμεσα στην ιδιότητα του δικαστή και σ' αυτήν του πατέρα, επισκέπτεται την καταδικασμένη στο κελί της και της αποκαλύπτει την πραγματική του ταυτότητα, αλλά της λέει ψέματα ότι πήρε χάρη. Το βράδυ μιας τιμητικής τελετής για τις υπηρεσίες του προς τη Δικαιοσύνη, βρίσκει την ευκαιρία να τη βγάλει κρυφά από τη φυλακή και να τη φυγαδεύσει στο εξωτερικό.

«Αυτό που με τράβηξε στον Πρόεδρο, ήταν, νομίζω, τα φλασμπάκ και τα φλασμπάκ μέσα σε φλασμπάκ. Έγραφα το σενάριο και θέλησα να το κάνω ταινία, γιατί από τεχνικής πλευράς ήταν τότε κάτι το καινοτόμο.»

Σελίδες από το ημερολόγιο του Σατανά Blade af Satans bog (Δανία, 1919)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Edgar Hoyer, βασ. στο μυθ. Satans Sorger της Marie Corelli. Φωτογραφία: George Schnéevoigt. Σκηνικά: Carl Th. Dreyer, με τη συνεργασία των Alex Bruun, Jens G. Lind. Ηθοποιοί: Helge Nissen (Σατανάς). 1ο Επεισόδιο (Παλαιστίνη): Halvard Hoff (Ιησούς), Jacob Texiere (Ιούδας), Erling Hansson (Ιωάννης). 2ο Επεισόδιο (Ιερά Εξέταση): Hallander Hellemann (Δον Γκόμεθ), Ebon Stradin (Ισαβέλλα), Johannes Meyer (Δον Φερνάντεθ), Hugo Bruun (κόμης Μανουέλ). 3ο Επεισόδιο (Γαλλική Επανάσταση): Tenna Kraft Frederiksen (Μαρία Αντουανέτα), Viggo Wiehe (κόμης Σαμπόρ), Emma Wiehe (κόμισσα Σαμπόρ), Jeanne Tramcourt (Ζενεβιέβ), Elith Pio (Ζοζέφ), Emil Helsengreen (κομισάριος). 4ο Επεισόδιο (Το κόκκινο ρόδο της Φινλανδίας): Carlo Wieth (Πάαβο), Clara Pontoppidan (Σίρι), Carl Hillebrandt (Ραουτανέμι), Christian Nielsen (Μάτι), Karina Bell (Νάιμα).



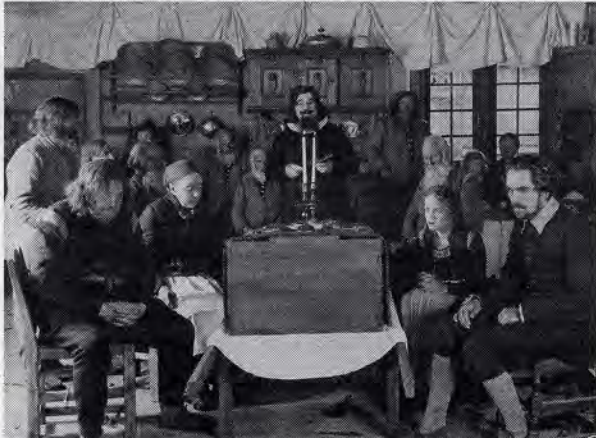
Ταινία σπονδυλωτή, αποτελούμενη από έναν Πρόλογο και τέσσερις ιστορίες. Στο 1ο Επεισόδιο, ο Σατανάς έχει τη μορφή ενός Φαρισαίου που πείθει τον Ιούδα να προδώσει τον Ιησού. Στο 2ο, ένας μοναχός, στην Ισπανία του 16ου αιώνα, ερωτευμένος με την Ισαβέλλα, κόρη ενός αριστοκράτη, πείθεται από έναν Ιεροεξεταστή (που δεν είναι άλλος από το Σατανά) να μπει στην υπηρεσία του. Στο 3ο Επεισόδιο, μεταφερόμαστε στην περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης: ο κόμης Σαμπόρ ζητά από τον έμπιστο υπηρέτη του, Ζοζέφ, να φυγαδεύσει τη γυναίκα και την κόρη του στην επαρχία. Ο Σατανάς (με τη μορφή ενός κομισαρίου) πείθει τον Ζοζέφ να γίνει στέλεχος της Επανάστασης και να προδώσει όχι μόνο τις δύο γυναίκες, αλλά και τη φυλακισμένη Μαρία Αντουανέτα, την οποία οι φίλοι της θα επικειρήσουν ανεπιτυχώς να σώσουν απ' την γκιλοτίνα. Στο 4ο Επεισόδιο, ο Σατανάς έχει τη μορφή ενός μπολσεβίκου καλόγερου στην κατεχόμενη από τους κομμουνιστές Φινλανδία του 1918, όπου έγιναν σφοδρές συ-

γκρούσεις ανάμεσα σε Κόκκινους και Λευκούς, αλλά και φινλανδικά τμήματα στρατού.

«Είχα δει τη Μισαλλοδοξία. Μπορεί να επηρεάστηκε απ' αυτήν, αλλά δε μετανιώνω που μόνταρα τόσο μικρά τα πλάνα, γιατί δε θα μπορούσα να κάνω αλλιώς. Υπήρχαν τόσες κινήσεις και μετακινήσεις...»

Η χήρα του πάστορα Prastankan (Σουηδία, 1921)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο μυθ. του Kristofer Janson. Φωτογραφία: George Schnéevoigt. Ηθοποιοί: Hildur Carlberg (Μαργκαρέτε), Einar Rod (Σέφρεν), Greta Almroth (Κάρι), Olav Aukrust, Kurt Welin (υποψήφιοι πάστορες), Emil Helsengreen, Mathilde Nielsen (υπηρέτες).



Σ' ένα χωριό, στη Νορβηγία του 17ου αιώνα, παρουσιάζονται τρεις υποψήφιοι πάστορες για να διεκδικήσουν το πρεσβυτέριο. Ο πρώτος κοιμίζει το εκκλησίασμα, ο δεύτερος προκαλεί τα γέλια, κι έτσι η νίκη είναι εύκολη για τον τρίτο, τον νεαρό Σέφρεν, παρ' όλο που πρόκειται για απαίδευτο αγρότη. Ωστόσο, όπως επιβάλλει το έθιμο, ο νέος πάστορας πρέπει να παντρευτεί τη χήρα του προκατόχου του, κι αυτό φέρνει σε δύσκολη θέση τον Σέφρεν, όχι μόνο γιατί είναι αρραβωνιασμένος με τη νεαρή Κάρι, αλλά και γιατί η εν λόγω χήρα, η κυρία Μαργκαρέτε, είναι μια αιωνόβια γριά που έχει ήδη στείλει στον άλλο κόσμο τρεις συζύγους. Ο Σέφρεν παρουσιάζει την Κάρι ως αδελφή του και παντρεύεται την κυρία Μαργκαρέτε, η οποία διευθύνει δεσποτικά το πρεσβυτέριο.

«Έπρεπε να βρούμε ένα θεματάκι που να μπορούμε να το γυρίσουμε αρκετά γρήγορα. Βρήκα, λοιπόν, αυτή την ιστορία—μια ιστορία νορβηγική— που ήταν πολύ ωραία και μεταφέρθηκε σχεδόν απόφια στην ταινία.»

Οι στιγματισμένοι Die Gezeichneten (Γερμανία, 1921)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο μυθ. του Aage Madelung. Φωτογραφία: Friedrich Weinmann. Σκηνογραφία: Jens G. Lind. Ηθοποιοί: Polina Piekovska (Χάννα), Vladimir Gajdarov (Γιάκομπ Σέγκαλ), Torleif Reiss (Αλεξάντερ / Σάσα Κράσνοφ), Richard Boleslawski (Φέντια), Johannes Meyer (Ρίλοβιτς, ο ψευτοκαλόγερος), Duwan (Σουκοβέρσκι).



Στην τσαρική Ρωσία, η Χάννα, εβραϊκής καταγωγής, γνωρίζει από μικρή τι σημαίνει κοινωνική και φυλετική διάκριση. Αν και στο σχολείο την υποχρεώνουν να προσεύχεται με το χριστιανικό τρόπο, αυτή διατηρεί τα εβραϊκά θρησκευτικά ήθη και έθιμα. Λίγο πριν τελειώσει το Γυμνάσιο ερωτεύεται τον Αλεξάντερ, έναν πολιτικοποιημένο νεαρό, ο οποίος φεύγει για την Πετρούπολη για να πάρει μέρος στους αγώνες κατά του τσάρου. Ο Φέντια, γιος ενός πλούσιου χωρικού, διαβάλλει τη Χάννα στο χωριό, με αποτέλεσμα να διωχτεί από το σχολείο. Η Χάννα για να ξεφύγει από την προοπτική ενός γάμου με έναν ομόθρησκό της, πηγαίνει στην Πετρούπολη να βρει τον αδελφό της Γιάκομπ, έναν μεγαλοδικηγόρο που έχει εκκρίστανιστεί για καθαρά οπορτουνοιστικούς λόγους, κρύβοντας την εβραϊκή καταγωγή του. Στο μεταξύ ένας μυστικός πράκτορας της τσαρικής αστυνομίας, ο Ρίλοβιτς, μπει τον Αλεξάντερ σε μια επαναστατική οργάνωση. Ο Αλεξάντερ αλλάζει το όνομά του σε Σάσα και προσπαθεί να μνησεί τη Χάννα στα επαναστατικά ιδεώδη. Συλλαμβάνεται, όμως, από την αστυνομία, όπως και η Χάννα που στέλνεται σε ένα εβραϊκό γκέτο.

«Ήταν διασκευή ενός τεράστιου μυθιστορήματος, του Die Gezeichneten (σημαίνει πάνω-κάτω "Οι στιγματισμένοι"), που χρειάστηκε να το συμπυκνώσουμε πολύ. Ίσως ήταν λάθος ότι θελήσαμε να συμπυκνώσουμε αυτό το χοντρό βιβλίο για να το κάνουμε ταινία. Χρειάστηκε να κόβουμε και να χτενίζουμε αδιάκοπα.»

Μια φορά κι έναν καιρό... Der var engang (Δανία, 1922)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Palle Rosenkrantz, βασ. στο παραμυθόγραμμα του Holger Drachmann. Φωτογραφία: George Schnéevoigt. Σκηνικά: Jens G. Lind. Ηθοποιοί: Clara Pontoppidan (πριγκίπισσα), Svend Methling (πρίγκιπας), Peter Jerndorff (Βασίλειος), Hakon Ahnfeldt-Ronne (Κάσπαρ), Torben Meyer (τελετάρχης).



Στο φανταστικό βασίλειο της Ιλλυρίας, υπάρχει μια πανέμορφη πριγκίπισσα, αλλά κακομαθημένη και εγωίστρια, η οποία απορρίπτει όλους τους υποψήφιους μνηστήρες. Ο πρίγκιπας της Δανιμαρκίας, ωστόσο, έχει ένα σχέδιο για να την κάνει μια καλή και υπάκουη σύζυγο. Μεταμφιέζεται σε σιγγάνο, κερδίζει την αγάπη της και την παίρνει μαζί του σε μια καλύβα στο δάσος, όπου την υποβάλλει σε σκληρές χειρωνακτικές εργασίες και διάφορες ταπεινώσεις. Κι όταν καταφέρνει να «ημερέψει τη στρίγγλα», της αποκαλύπτει την αλήθεια

«Είναι μια αποτυχημένη ταινία. Στη ζωή υπάρχουν πράγματα που αποτυχαίνουν. Και μερικές φορές χρειάζεται να αποτυχαίνουμε. Πρέπει να κάνουμε πολλές στροφές, δεξιά, αριστερά, για ν' ανακαλύψουμε επιτέλους ποιος είναι ο σωστός δρόμος. Κι είναι ολίσσιος.»

* Η ταινία δεν θα προβληθεί στο αφιέρωμα για τεχνικούς λόγους.

Μίκαιλ Mikael (Γερμανία, 1924)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Thea von Harbou, βασ. στο μυθ. του Herman Bang. Φωτογραφία: Karl Freund, Rudolph Maté (εξωτερικά). Σκηνογραφία: Hugo Haring. Ηθοποιοί: Benjamin Christensen (Κλοντ Ζορέ), Walter Slezak (Μίκαιλ), Nora Gregor (πριγκίπισσα Ζάμικοφ), Grete Mosheim (κυρία Άντελσκιολντ), Robert Garrison (Σουίτ), Alexander Murski (κύριος Άντελσκιολντ), Max Auzinger (υπηρέτης), Didier Aslan (δούκας του Μοντιέ), Karl Freund (Λερνλάν), Wilhelmine Sandrock (αρχιδούκισσα του Μοντιέ).



Ο Κλοντ Ζορέ, διάσημος ζωγράφος, ζει στο τεράστιο οίκημά του, πλούσια διακοσμημένο με δικούς του πίνακες, συντροφιά με το νεαρό μοντέλο Μίκαιλ, τον οποίο θεωρεί θετό γιο και κληρονόμο του. Μια ρωσίδα πριγκίπισσα, η Λουσία Ζάμικοφ, παρότι βρίσκεται σε δύσκολη οικονομική κατάσταση, ζητά από τον μετρ να της κάνει το πορτρέτο. Εκείνος, αν και δεν συνηθίζει να κάνει έργα επί παραγγελία, δέχεται, και η πριγκίπισσα επισκέπτεται τακτικά το ατελιέ του. Ο Μίκαιλ δεν αργεί να την ερωτευτεί. Επισκέπτεται όλο και πιο σπάνια τον μετρ, ενώ, για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της ερωτικής σχέσης του, δανείζεται χρήματα στο όνομα του Ζορέ και δε διστάζει να κλέψει σκίτσα του για να τα πουλήσει.

«Η δράση τοποθετείται σε μια εποχή όπου είχαν περάσει ο ενθουσιασμός και η υπερβολή· εποχή, σε τελική ανάλυση, απολύτως ψεύτικη, πράγμα που φαίνεται στη διακόσμηση, σ' όλα εκείνα τα βαρυφορτωμένα εσωτερικά.»

Ο αφέντης του σπιτιού Du skal aere din hustru (Δανία, 1925)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Svend Rindom, βασ. στο θεατρικό έργο του τελευταίου Η πτώση του τύραννου. Φωτογραφία: George Schnéevoigt. Σκηνικά: Carl Th. Dreyer. Ηθοποιοί: Johannes Meyer (Βίκτορ), Astrid Holm (Ίντα), Mathilde Nielsen (Μαντς), Karin Nellesen (Κάρεν), Clara Schonfeld (Αλβίλντα), Johannes Nielsen (γιατρός).



Η Ίντα, μητέρα τριών παιδιών, είναι στην κυριολεξία σκλάβα του συζύγου της, Βίκτορ, ενός αυταρχικού, γρυσούζη και τσιγκούνη άντρα, ο οποίος θέλει όλα στο σπίτι να λειτουργούν στην εντέλεια και, φυσικά, με βάση τους δικούς του κανόνες. Μοναδική συμπαράσταση της Ίντα είναι η Μαντς, η ηλίκιωμένη παραμάντα του συζύγου της, η οποία τη βοηθά στις οικιακές δουλειές της. Ύστερα από έναν καβγά, η Ίντα εγκαταλείπει το σπιτικό της και φεύγει με τη μητέρα της, αφήνοντας στη θέση της τη Μαντς. Ο Βίκτορ προσπαθεί αρχικά να της επιβληθεί, όμως η γριά παραμάντα τού συμπεριφέρεται όπως και την εποχή που ήταν παιδί, και σύντομα γίνεται ο αληθινός αφέντης του σπιτιού. Ο Βίκτορ κάνει αδιαμαρτύρητα διάφορες δουλειές, αλλά νοσταλγεί τη γυναίκα του, η οποία επιστρέφει μετά από ένα μήνα, για να βρει ένα ολότελα αλλαγμένο σπιτικό. Οι δυο σύζυγοι είναι και πάλι αγαπημένοι και ευτυχισμένοι.

«Επιμένουμε απόλυτα να τον γυρίσουμε σε πραγματικά ντεκόρ, σε αληθινό διαμέρισμα. Βρήκαμε το σπίτι κάποιου εργάτη, που ήταν ό,τι ακριβώς ζητούσαμε. Δυστυχώς, όμως, η δουλειά θα παρουσίαζε μεγάλες δυσκολίες για το συνεργείο. Έτσι, στήσαμε στο στούντιο ένα πανομοιότυπο διαμέρισμα, και καταφέραμε να έχουμε πολύ αληθινά σκηνικά.»

Η νύφη του Γκλόμνταλ Glomdalsbruden (Νορβηγία, 1925)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στα διηγήματα του Jacob B. Bull «Η νύφη του Γκλόμνταλ» και «Ελίνε Βάνγκεν». Φωτογραφία: Einar Olsen. Σκηνικά: Carl Th. Dreyer. Ηθοποιοί: Tove Tellback (Μνέριτ), Einar Sissener (Τόρε), Stub Wiberg (Όλα Γκλομγκάρντεν), Harald Stormoen (Γιάκομπ Μπράτεν), Alfild Stormoen (Κάρι Μπράτεν), Oscar Larsen (Μπέρνγκερ), Einar Tveit (Γκγιέρμουντ), Rasmus Rasmussen (πάστορας), Sofie Reimers (γυναίκα του πάστορα).



Η Μπέριτ, κόρη ενός πλούσιου χήρου γαιοκτήμονα στη Νορβηγία των αρχών του 20ού αιώνα, είναι ερωτευμένη με τον Τόρε, γιο μιας φτωχικής οικογένειας χωρικών που ζουν στην απέναντι όχθη του ποταμού. Ο πατέρας της, Όλα, χωρίς να ζητήσει τη γνώμη της, ετοιμάζεται να την παντρεύσει με τον Γκγιέρμουντ, γιο επίσης πλούσιων χωρικών. Η Μπέριτ επαναστατεί και φεύγει από το σπίτι, αλλά, καθ' οδόν, πέφτει απ' τ'

άλογό της και τραυματίζεται. Περισυλλέγεται από τον Τόρε, ο οποίος την οδηγεί στο σπίτι του, όπου και δέχεται τις πρώτες βοήθειες των γονιών του. Επειδή ο Όλα την έχει προσωρινά αποκηρύξει, αναγκάζεται για ένα διάστημα να μείνει στο σπίτι ενός πάστορα, ο οποίος μεσολαβεί στον πατέρα της ώστε να δώσει τη συγκατάθεσή του και η κορη του να παντρευτεί τον Τόρε.

Το πάθος της Ζαν Ντ' Αρκ La passion de Jeanne D'Arc (Γαλλία, 1927)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο βιβλίο του Joseph Delteil. Φωτογραφία: Rudolf Maté. Μοντάζ: Carl Th. Dreyer, κυρία Oswald. Σκηνικά: Herman Warm, Jean Hugo. Κοστούμια: Valentine Hugo. Ηθοποιοί: Renée Marie Falconetti (Ζαν Ντ' Αρκ), Antonin Artaud (Ζαν Μασιέ), Michel Simon (Ζαν Λεμέτρ), Eugène Silvain (Κοσόν), André Berley (Ζαν ντ' Εσταβέ), Maurice Schutz (Νικολά Λουαζελέρ), Jean d'Yd (Γκιγιόμ Εβράρ), Ravet (Ζαν Μνονέρ).



Η δίκη, τα βασανιστήρια, η καταδίκη και ο θάνατος στην πυρά της Ζαν Ντ' Αρκ, συμπυκνωμένα σε μία μέρα. Η Ζαν εμφανίζεται μπροστά στους δικαστές της, και η απλότητα των απαντήσεών της τους φέρνει σε δύσκολη θέση. Ένας απ' αυτούς, ο Λουαζελέρ, χρησιμοποιεί ένα στρατήγημα για να την ξεγελάσει, και η Ζαν πέφτει στην παγίδα του. Το Δικαστήριο διατάσσει να την οδηγήσουν στο θάλαμο βασανιστηρίων. Η Ζαν αρνείται να αποκηρύξει τις ιδέες της. Την οδηγούν στο νεκροταφείο του Σεντ-Ουέν, κι εκείνη, μπρος στην πίεση του πλήθους, υπογράφει το χαρτί που ζητούν οι δικαστές. Επιστρέφοντας, όμως, στο κελί της, είναι μόνη της με τις τύψεις της. Απαρνείται το χαρτί που υπέγραψε, και προετοιμάζεται για την πυρά. Οι στρατιώτες την οδηγούν στην κεντρική αγορά, όπου καίγεται ζωντανή. Ο λαός εξεγείρεται, αλλά οι στρατιώτες απομακρύνουν το πλήθος που κραυγάζει ότι κάηκε μια Αγία.

«Για μένα, αυτό που καθόριζε το ύφος της ταινίας, ήταν η τεχνική της κινηματογράφησης της δίκης... ερωτήσεις και απαντήσεις, πολύ κοφτές και ξεκάθαρες. Δεν υπήρχε λοιπόν άλλη λύση από το να κινηματογραφήσω σε γκρο πλάνο τούς διάλογους. Κάθε ερώτηση και κάθε απάντηση απαιτούσε ένα γκρο πλάνο. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή.»

Βαμπίρ Vampyr (Γαλλία-Γερμανία, 1931)

Σενάριο: Carl Theodore Dreyer, Christen Jul, βασ. στο βιβλίο In a Glass Darkly του Sheridan LeFanu. Φωτογραφία: Rudolf Maté. Μουσική: Wolfgang Zeller. Ήχος: Hans Bittmann. Σκηνικά: Herman Warm. Ηθοποιοί: Julian West ή Βαρόνος Nicolas de Gunzburg (Ντέιβιντ/Άλαν Γκρέι), Henriette Gérard (Μαργκερίτ Σοπέν), Jan Hiéronimo (γιατρός), Maurice Schutz (πυργοδεσπότης), Rena Mandel (Ζιζέλ), Sybille Schmitz (Λεόν), Albert Bras (υπηρέτης), N. Babanini (σύζυγός του), Jane Mora (νοσοκόμα).

Ο Ντέιβιντ Γκρέι διανυκτερεύει σ' ένα απομονωμένο πανδοχείο στη γαλλική επαρχία. Αλλόκοτα όνειρα, παράξενες κραυγές και οπτασίες ταρασσουν τη διαμονή του και τον ωθούν να βγει από το δωμάτιό του μες στη νύχτα. Φτάνει σ' έναν πύργο, όπου ο πυργοδεσπότης δολοφονείται από μια ένοπλη σκιά. Η Λεόν, η μια από τις δύο κόρες του πυργοδεσπότη, είναι βαριά άρρωστη, όμως ο γιατρός που τη φροντίζει, έρχεται μόνο τη νύχτα. Ο Ντέιβιντ διαβάζει ένα βιβλίο για βρικόλακες, όπου πληροφορείται για την περίπτωση μιας γυναίκας βαμπίρ, της Μαργκερίτ Σοπέν, η οποία τρομοκρατεί την περιοχή. Ακολουθεί το γιατρό σ' ένα πάρκο, αλλά πέφτει σε μια περιέργη νάρκη, στη διάρκεια της οποίας ονειρεύεται ότι πεθαίνει και τον κηδεύουν, βιώνοντας σαν πραγματική εμπειρία την ταφή του. Ξυπνάει έγκαιρα και, μαζί μ' έναν υπηρέτη από τον πύργο, γνώστη των μυστικών για τους βρικόλακες, ανοίγει τον τάφο της Μαργκερίτ Σοπέν και καρφώνει έναν πάσσαλο στην καρδιά της. Η Λεόν λυτρώνεται από



την κατάρρα. Ο Ντέιβιντ ελευθερώνει τη Ζιζέλ, την αδελφή της άρρωστης που την είχε απαγάγει ο γιατρός, την ίδια ώρα που ο τελευταίος βρίσκει φρικτό θάνατο, πνιγμένος από τόνους αλευριού μέσα σ' ένα μύλο.

«Με το Βαμπίρ, θέλνσα να δημιουργήσω στην οθόνη ένα αφυπνισμένο όνειρο και να δείξω ότι το τρομακτικό δε βρίσκεται στα πράγματα γύρω μας, αλλά μέσα στο υποσυνείδητό μας. Αν κάποιο γεγονός μάς φέρει σε κατάσταση υπερδιέγερσης, δεν υπάρχουν όρια στο τι μπορεί να επινοήσει η φαντασία μας, δίνοντας τις πιο αλλόκοτες ερμηνείες στα αντικείμενα που μας περιβάλλουν.»

Μέρες οργής Vredens dag / Dies Irae (Δανία, 1943)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Mogens Skot-Hansen, Poul Knudsen, βασ. στο θεατρικό έργο Αν Πέντερσντότερ του Hans Wiers-Jenssen. Φωτογραφία: Karl Andersson. Μουσική: Poul Schierbeck. Σκηνικά: Erik Aaes. Ηθοποιοί: Thorkild Roose (Άμπσαλον Πέντερσον), Lisbeth Movin (Αν Πέντερσντότερ), Sigrid Neilendam (Μερέτε), Preben Lerdorff-Rye (Μάρτιν), Alberg Hoeberg (επίσκοπος), Olaf Ussing (Λαυρέντιος), Anna Svierkier (Χέρλοφς Μάρτε).



Σ' ένα μικρό χωριό, στη Δανία του 1623, ο πάστορας Άμπσαλον Πέντερσον παντρεύεται την πολύ νεότερή του Αν, κόρη μιας υποτιθέμενης μάγισσας, έχοντας πάρει προηγουμένως την έγκριση των εκκλησιαστικών Αρχών. Αυστηρός και τυπικός στα καθήκοντά του, ο Άμπσαλον δε διστάζει να στείλει στην πυρά τη γριά Χέρλοφς Μάρτε, κατηγορώντας την ως μάγισσα. Ο ερχομός του γιου του, Μάρτιν (από τον πρώτο του γάμο), αναστατώνει το σπιτικό του. Ο νεαρός ερωτεύεται τη σχεδόν συνομήλικη μητριά του, κι εκείνη δεν αργεί να του ανταποκριθεί. Ο Άμπσαλον μαθαίνει την αλήθεια από το ίδιο το στόμα της Αν και, σοκαρισμένος, πεθαίνει. Στην κηδεία του, η μητέρα του, Μερέτε, που ποτέ της δε συμπάθησε την Αν, την κατηγορεί ότι προκάλεσε ηθελημένα το θάνατο του συζύγου της κι ότι είναι μάγισσα. Η Αν ζητά από τον Μάρτιν να την υπερασπιστεί, αλλά αυτός δειλιάζει και παίρνει το μέρος της γιαγιάς του και των φανατισμένων θεολόγων. Απογοητευμένη, η Αν υιοθετεί μια παθητική και αυτοκαταστροφική στάση, ομολογώντας ότι είναι μάγισσα, κι επισύροντας έτσι τη θανατική της καταδίκη στην πυρά.

«Το Μέρα οργής ήταν αρχικά ένα μυθιστόρημα που έγινε θεατρικό έργο, αλλά πιστεύω ότι έκανα μια φιλική τραγωδία. Κι είμαι πεπεισμένος ότι, ξεκινώντας απ' αυτήν, θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε μια θεατρική τραγωδία. [...] Με καθηγόρσαν ότι προσέγγισα το θέμα πολύ διακριτικά, σε πολύ απλό τόνο. Όμως, οι τραγωδίες στην αληθινή ζωή διαδραματίζονται στο πιο συνηθισμένο και καθημερινό πλαίσιο. Οι άνθρωποι δεν ουρλιάζουν. Μιλούν με την συνηθισμένη φωνή τους ή μένουν σιωπηλοί. Η δράση γίνεται έτσι πιο τραγική, γιατί όλα διεξάγονται μέσα σ' ένα παραδοσιακό πλαίσιο, με παραδοσιακές λέξεις και τόνους φωνής.»

Δύο ανθρώπινες υπάρξεις

Tva Manniskor (Σουηδία, 1944)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, Martin Glanner, βασ. στο θεατρικό έργο

Απόπειρα του W.O. Somin. Φωτογραφία: Gunnar Fischer. Μουσική:

Lars-Erik Larsson. Ήχος: Lennart Svensson, Tore Ljungberg. Μοντάζ:

Carl Th. Dreyer, Edvin Hammarberg. Σκηνικά: Nils Svenwall. Ηθοποιοί:

Georg Rydeberg (Άρνε Λούντσελ), Wanda Rothgardt (Μαριάνε).



Σε πλάνα από ένα ιατρικό εργαστήριο παρεμβάλλονται πρωτοσέλιδα εφημερίδων που κατηγορούν τον Δρ. Άρνε Λούντσελ, έναν νεαρό επιστήμονα σε ψυχιατρική κλινική, ότι παρουσίασε σαν δική του μια επιστημονική εργασία του προϋσταμένου του, καθηγητή Ζάντερ. Η Μαριάνε, σύζυγος του Άρνε, επιστρέφει ταραγμένη στο διαμέρισμά τους. Προσπαθεί να παρηγορήσει τον άντρα της και να αποφορτίσει την τεταμένη ατμόσφαιρα. Το ζεύγος πληροφορείται από το ράδιο την αυτοκτονία του καθηγητή Ζάντερ, ενώ, λίγο αργότερα, από ένα τηλεφώνημα και τις εφημερίδες, μαθαίνουν ότι η αυτοκτονία ήταν καλυμμένη δολοφονία κι ότι βασικός ύποπτος θεωρείται ο Άρνε. Η Μαριάνε ομολογεί ότι ήταν ερωμένη του Ζάντερ, στον οποίο παρέδωσε την επιστημονική εργασία του συζύγου της. Όταν όμως εκείνος την εκβίασε να χωρίσει, εκείνη τον σκότωσε.

«Αυτό που επιθυμούσα να δείξω στο βάθος του ψυχολογικού δράματος που παιζόταν ανάμεσα στους δύο ήρωες, ήταν μια υπόθεση φόνου όσο γίνεται πιο απλή, αλθοφανής και 'καθημερινή'.»

Ο Λόγος

Ordet (Δανία, 1954)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο θεατρικό έργο του Kaj Munk.

Φωτογραφία: Henning Bendtsen. Μουσική: Poul Schierbeck. Σκηνικά:

Erik Aaes. Ηθοποιοί: Henrik Malberg (Μόρτεν Μπόργκεν), Emil Hass

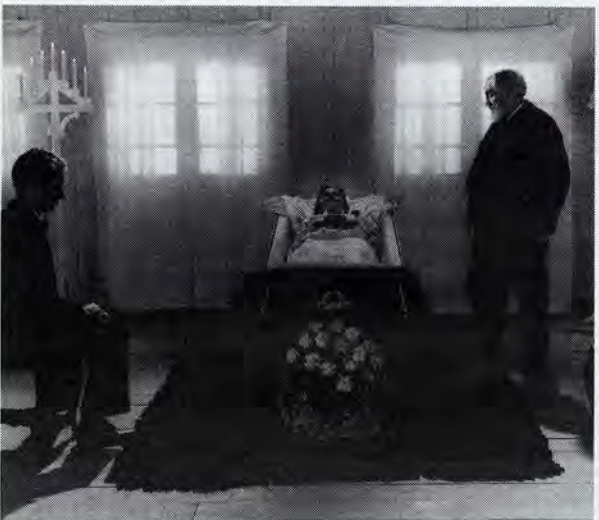
Christensen (Μίκελ), Preben Lerdorff-Rye (Γιοχάνες), Cay Kristiansen

(Άντερς), Birgitte Federspiel (Ίνγκερ), Ann Elisabeth Groth (Μάρεν),

Einar Federspiel (Πέντερ), Sylvia Eckhausen (Κριστίνα), Gerda Nielsen

(Αν), Henry Skjaer (γιατρός), Ove Rud (πάστορας), Hanne Aagesen

(Κάρεν), Edith Thrane (Μέτε Μάρεν).



Στη Γιουτλάνδη του 1930, ο γερο-κτηματίας Μπόργκεν, αν και οπαδός των απόψεων του θεολόγου Γκρούντβιγκ που κήρυξε έναν ζωντανό και δυναμικό χριστιανισμό, έχει μια ολότελα δογματική αντίληψη της πίστης, εναρμονισμένη με το αυταρχικό, πατριαρχικό ταμπεραμέντο του. Ο μεσαίος γιος του, Γιοχάνες, από τότε που σπούδασε θεολογία, έχει τρελαθεί, ταυτίζοντας τον εαυτό του με τον Ιησού. Ο μεγαλύτερος γιος του, Μίκελ, κρατώντας αποστάσεις από τον πατέρα του,

έγινε άθεος, κάτι όμως που δεν πειράζει τη γυναίκα του, Ίνγκερ, έγκυο στο δεύτερο παιδί τους. Όσο για τον μικρότερο γιο του, Άντερς, αυτός είναι ερωτευμένος με την Αν, την κόρη του ράφτη Πέντερ, ο οποίος είναι οπαδός της Εσωτερικής Αποστολής, μιας θρησκευτικής αίρεσης που τηρεί με δογματική ευλάβεια την αυστηρότητα του λουθηρανικού λόγου. Οι δύο γονείς αρνιούνται το γάμο των παιδιών τους, εξαιτίας των θρησκευτικών διαφορών τους. Ωστόσο, ο Μπόργκεν επισκέπτεται τον Πέντερ για να τον πείσει να δώσει την κόρη του στο γιο του, αλλά η συνάντησή τους καταλήγει σε βίαιη φιλονικία. Στο μεταξύ, η Ίνγκερ έχει προβλήματα με τη γέννα της. Το παιδί της γεννιέται νεκρό, κι ύστερα από λίγο πεθαίνει και η ίδια. Ο Γιοχάνες, που προφήτεψε το θάνατό της, εξαφανίζεται. Ο Πέντερ έρχεται να εκφράσει τα συλλυπητήριά του, συμφιλιώνεται με τον Μπόργκεν και συγκατατίθεται στο γάμο των παιδιών τους. Ο Γιοχάνες επιστρέφει, κι όλα δείχνουν ότι έχει ξαναβρεί τα λογικά του. Η κόρη της Ίνγκερ τού ζητά να «ξυπνήσει» τη μητέρα της. Εκείνος προφέρει τον Θείο Λόγο, και η νεκρή ανοίγει τα μάτια της. Ο Μίκελ ξαναβρίσκει την πίστη του, ενώ ο Άντερς ξαναβάζει σε λειτουργία το εκκρεμές, σημάδι ότι η ζωή ξαναρχίζει στο σπιτικό των Μπόργκεν.

«Η νέα επιστήμη μάς φέρνει πιο κοντά σε μια βαθύτερη κατανόηση του θείου κι εργάζεται αυτή τη στιγμή ώστε να δώσει μια φυσική εξήγηση των υπερφυσικών γεγονότων. Μπορούμε, λοιπόν, να δούμε κάτω από μια νέα οπτική τη μορφή του Γιοχάνες. Ο Kaj Munk το είχε ήδη στο μυαλό του όταν έγραφε το έργο το 1925, υπονοώντας ότι ο τρελός Γιοχάνες ήταν ίσως πιο κοντά στο Θεό απ' ό,τι οι χριστιανοί του περιβάλλοντός του.»

Γερτρούδη

Gertrud (Δανία, 1964)

Σενάριο: Carl Th. Dreyer, βασ. στο θεατρικό έργο του Hjalmar

Soderberg. Φωτογραφία: Henning Bendtsen. Σκηνικά: Kaj Rasch.

Ηθοποιοί: Nina Pens Rode (Γερτρούδη), Bendt Rothe (Γκούσταβ

Κάνινγκ), Ebbe Rode (Γκάμπριελ Λίντμαν), Baard Owe (Έρλαντ Γιάνσον),

Axel Strobye (Άξελ Νίγκρεν), Anna Malberg (μητέρα του Κάνινγκ).



Κοπεγχάγη, αρχές του 20ού αιώνα. Η Γερτρούδη, σύζυγος του μεγαλοδικηγόρου Γκούσταβ Κάνινγκ, ανακοινώνει στον άντρα της την πρόθεση να χωρίσουν, επειδή αισθάνεται ότι δεν την αγαπά. Στη συνέχεια, συναντά τον εραστή της, Έρλαντ Γιάνσον, νεαρό καλλιτέχνη της όπερας, και του ζητά να ζήσουν μαζί. Εκείνος, όμως, της λέει ότι γι' αυτόν η σχέση τους ήταν μια εφήμερη περιπέτεια. Η Γερτρούδη συναντά επίσης τον παλιό εραστή της, Γκάμπριελ Λίντμαν, διάσημο ποιητή, τον οποίο παράτησε πριν μερικά χρόνια για να παντρευτεί τον Κάνινγκ. Ο Γκάμπριελ της ζητά να ξανασυνδεθούν, όμως εκείνη αρνείται να αναβιώσει κάτι που το θεωρεί νεκρό εδώ και πολύ καιρό. Ο Κάνινγκ ζητά από τη Γερτρούδη να μείνει τυπικά σύζυγός του, αλλά και πάλι εκείνη αρνείται. Ξανασυναντάμε τη Γερτρούδη πολλά χρόνια αργότερα. Είναι πια μια ηλικιωμένη γυναίκα που ζει μόνη της στην επαρχία. Ο Άξελ Νίγκρεν, συγγραφέας και πιστός της φίλος από παλιά, την επισκέπτεται στο γραφείο της. Η Γερτρούδη τού διαβάσει το μοναδικό ποίημα που έγραψε, όπου, μεταξύ άλλων, λέει: «Κοίταξέ με. Είμαι ωραία; Όχι, αλλά αγάπησα. Κοίταξέ με. Είμαι νέα; Όχι, αλλά αγάπησα. Κοίταξέ με. Έζησα; Όχι, αλλά αγάπησα».

«Πρόθεσή μου ήταν να συγκεντρωθούμε στα πρόσωπα των ηθοποιών, ώστε να μπορέσουμε να διαβάσουμε τις σκέψεις τους — ενδεχομένως, τη σκέψη του ενός, ενώ ο άλλος μιλά. Γιατί μια σκηνή διαλόγου πρέπει να κινηματογραφηθεί με τον σχηματικό τρόπο που θέλει να βλέπουμε ή έναν ήρωα σε προφίλ ή έναν άλλον αμόρσα ή από πίσω; Σ' αυτή την περίπτωση, κινδυνεύουμε ν' αμβλύνουμε τις αντιδράσεις του ενός απέναντι στους άλλους. Σε μια σκηνή διαλόγου, τα δύο πρόσωπα είναι εξίσου σημαντικά.»

Στοχασμοί για την τέχνη του

«Αυτό που έχει αξία είναι η καλλιτεχνική αλήθεια, δηλαδή η αλήθεια αποσταγμένη από την πραγματική ζωή, αλλά απαλλαγμένη από κάθε περιττή λεπτομέρεια — η αλήθεια φιλτραρισμένη μέσα από το μυαλό του καλλιτέχνη.»

«Ξέρω ότι δεν είμαι ένας μεγάλος δραματικός συγγραφέας. Γι' αυτό και προτιμώ να συνεργάζομαι μ' έναν αληθινό ποιητή και μ' έναν αληθινό δραματικό συγγραφέα.»

«Αυτό που αναζητώ στις ταινίες μου, αυτό που θέλω να πετύχω, είναι να διεισδύσω στις βαθύτερες σκέψεις των ηρώων μου, μέσα από τις πιο λεπτές εκφράσεις τους.»

«Σ' ένα θεατρικό έργο υπάρχουν πάντα ένα σωρό μικροπράγματα που δεν είναι ουσιώδη. και ό,τι δεν είναι απολύτως αναγκαίο φράζει το δρόμο. Τα πράγματα που δημιουργούν εμπόδια, πρέπει να αφαιρούνται. Πρέπει να ανοίγεται ο δρόμος προς το ουσιώδες, που βρίσκεται στο τέλος του.»

«Δεν μ' αρέσει η τηλεόραση. Έχω ανάγκη τη μεγάλη οθόνη. Έχω ανάγκη από την αίσθηση της κοινότητας που υπάρχει στην κινηματογραφική αίθουσα. Κάτι που γίνεται για να συγκινήσει, πρέπει να συγκινεί ένα πλήθος.»

«Πιστένω πολύ στις λήψεις μεγάλης διάρκειας. Βγαίνει κανείς κερδοσώμενος απ' όλες τις απόψεις. Και η δουλειά με τους ηθοποιούς αποκτά πολύ περισσότερο ενδιαφέρον, γιατί σε κάθε σκηνή δημιουργείται ένα σύνολο, μια ενότητα, που τους εμπνέει και τους βοηθά να ζήσουν πιο έντονα και πιο σωστά τις μεταξύ τους σχέσεις.»

«Δεν φτιάχνω μια εικόνα απλά και μόνο για χάρη μιας εικόνας, απλά και μόνο επειδή είναι όμορφη. Αν αυτή δεν προωθή τη δράση είναι επιβλαβής για την ταινία.»

«Ο κάθε καλλιτέχνης γνωρίζει ότι η πρώτη προϋπόθεση για να γίνει πράγματι καλλιτέχνης είναι να μάθει την τέχνη του, στην οποία η τεχνική θα είναι το μέσο και όχι ο στόχος. Ο στόχος είναι να προσφέρουμε στους θεατές περισσότερες εμπειρίες.»

«Για την κάθε πράξη υπάρχει μία μόνο έκφραση που είναι σωστή, μία και μοναδική.»



RENAULT *Mégane*

3 ΧΡΟΝΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ

&

**Μεγαλύτερη αξία
στην ανταλλαγή του μεταχειρισμένου σας**

η προσφορά ισχύει για Megane Classic ή 5πορτο

Mégane
98hp • 1.4lt



το ασφαλέστερο στην κατηγορία του,
τώρα και με τον πλουσιότερο εξοπλισμό